CODUL MUNCII din 24 ianuarie 2003 (**republicat**)

(Legea nr. 53/2003)

EMITENT **PARLAMENTUL**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 345 din 18 mai 2011**

Data intrării în vigoare 18-05-2011

Formă consolidată valabilă la data 05-10-2021

Prezenta formă consolidată este valabilă începând cu data de 05-10-2021 până la data de 08-10-2021

Atenție, se afisează forma consolidată a CODUL MUNCII din 24 ianuarie 2003(Republicata 1) din Monitorul Oficial nr.345 din 18-05-2011

Notă CTCE

Forma consolidată a CODULUI MUNCII din 24 ianuarie 2003 (Rep. 1) din Monitorul Oficial nr. 345 din 18 mai 2011, la data de 05 Octombrie 2021 este realizată prin includerea tuturor modificărilor şi completărilor aduse de către: LEGEA nr. 147 din 23 iulie 2012; LEGEA nr. 76 din 24 mai 2012***); LEGEA nr. 2 din 1 februarie 2013; LEGEA nr. 187 din 24 mai 2012; LEGEA nr. 255 din 19 iulie 2013; LEGEA nr. 77 din 24 iunie 2014; LEGEA nr. 171 din 16 decembrie 2014; LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015; LEGEA nr. 97 din 7 mai 2015; DECIZIA nr. 279 din 23 aprilie 2015; DECIZIA nr. 814 din 24 noiembrie 2015; DECIZIA nr. 261 din 5 mai 2016; LEGEA nr. 57 din 11 aprilie 2016; LEGEA nr. 176 din 7 octombrie 2016; LEGEA nr. 220 din 17 noiembrie 2016; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017; DECIZIA nr. 759 din 23 noiembrie 2017; LEGEA nr. 64 din 12 martie 2018; LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018; LEGEA nr. 127 din 11 iunie 2018; DECIZIA nr. 387 din 5 iunie 2018; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 96 din 9 noiembrie 2018; HOTĂRÂREA nr. 937 din 7 decembrie 2018; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 26 din 18 aprilie 2019; LEGEA nr. 93 din 6 mai 2019; LEGEA nr. 153 din 24 iulie 2019; HOTĂRÂREA nr. 935 din 13 decembrie 2019; LEGEA nr. 37 din 2 aprilie 2020; LEGEA nr. 85 din 18 iunie 2020; LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020; LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020; LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 36 din 5 mai 2021; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 37 din 5 mai 2021; LEGEA nr. 138 din 13 mai 2021; LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 4 octombrie 2021.

Conținutul acestui act aparține exclusiv S.C. Centrul Teritorial de Calcul Electronic S.A. Piatra-Neamț şi nu este un document cu caracter oficial, fiind destinat informării utilizatorilor.

Notă

Alin (1) şi (2) ale art. IV din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 36 din 5 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 474 din 6 mai 2021, aprobată cu modificări şi completări prin LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, prevăd:

"Articolul IV

(1) Noțiunile de semnătură electronică, semnătură electronică avansată, semnătură electronică calificată şi sigiliul electronic, utilizate în cuprinsul actelor normative care fac obiectul art. I-III din prezenta ordonanță de urgență, au înțelesul dat de dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European şi al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică şi serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă şi de abrogare a Directivei 1999/93/CE.

(2) Angajatorul poate suporta, pentru el şi pentru angajații săi, în vederea îndeplinirii obligațiilor legale menționate în prezenta ordonanță de urgență, cheltuielile pentru achiziționarea semnăturilor electronice avansate sau semnăturilor

electronice calificate utilizate pentru semnarea înscrisurilor/documentelor din domeniul relațiilor de muncă/securității şi sănătății în muncă."

*) Republicat în temeiul art. V din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 53/2003 - Codul muncii a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, şi a mai fost modificată şi completată prin:

–

Legea nr. 480/2003 pentru modificarea lit. e) a art. 50 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 18 noiembrie 2003;

–

Legea nr. 541/2003 pentru modificarea unor dispoziții ale Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 19 decembrie 2003;

–

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2005 privind modificarea şi completarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 iulie 2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 371/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005;

–

Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare;

–

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2006 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 18 septembrie 2006, aprobată cu completări prin Legea nr. 94/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 19 aprilie 2007;

–

Legea nr. 237/2007 privind modificarea alin. (1) al art. 269 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 25 iulie 2007;

–

Legea nr. 202/2008 pentru modificarea alin. (1) al art. 134 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 28 octombrie 2008;

–

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2008 pentru modificarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 13 noiembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 167/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 14 mai 2009;

–

Legea nr. 331/2009 privind modificarea lit. e) a alin. (1) al art. 276 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 13 noiembrie 2009;

–

Legea nr. 49/2010 privind unele măsuri în domeniul muncii şi asigurărilor sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 29 martie 2010.

Notă CTCE

Conform pct. 2 al art. I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 4 din 30 ianuarie 2013, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2013, Legea nr. 76 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul

Oficial nr. 365 din 30 mai 2012, care determină modificări şi asupra altor acte normative, intră în vigoare la data de 15 februarie 2013, cu câteva excepții.

Titlul I
Dispoziții generale
Capitolul I
Domeniul de aplicare

Articolul 1

(1)
Prezentul cod reglementează domeniul raporturilor de muncă, modul în care se efectuează controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, precum şi jurisdicția muncii.
(2)
Prezentul cod se aplică şi raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii.

Articolul 2

Dispozițiile cuprinse în prezentul cod se aplică:
a)
cetățenilor români încadrați cu contract individual de muncă, care prestează muncă în România;
b)
cetățenilor români încadrați cu contract individual de muncă şi care prestează activitatea în străinătate, în baza unor contracte încheiate cu un angajator român, cu excepția cazului în care legislația statului pe al cărui teritoriu se execută contractul individual de muncă este mai favorabilă;
c)
cetățenilor străini sau apatrizi încadrați cu contract individual de muncă, care prestează muncă pentru un angajator român pe teritoriul României;
d)
persoanelor care au dobândit statutul de refugiat şi se încadrează cu contract individual de muncă pe teritoriul României, în condițiile legii;
e)
ucenicilor care prestează muncă în baza unui contract de ucenicie la locul de muncă;
f)
angajatorilor, persoane fizice şi juridice;
g)
organizațiilor sindicale şi patronale.

Capitolul II
Principii fundamentale

Articolul 3

(1)
Libertatea muncii este garantată prin Constituție. Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit.
(2)
Orice persoană este liberă în alegerea locului de muncă şi a profesiei, meseriei sau activității pe care urmează să o presteze.
(3)

Nimeni nu poate fi obligat să muncească sau să nu muncească într-un anumit loc de muncă ori într-o anumită profesie, oricare ar fi acestea.

(4)

Orice contract de muncă încheiat cu nerespectarea dispozițiilor alin. (1)-(3) este nul de drept.

Articolul 4

(1)

Munca forțată este interzisă.

(2)

Termenul muncă forțată desemnează orice muncă sau serviciu impus unei persoane sub amenințare ori pentru care persoana nu şi-a exprimat consimțământul în mod liber.

(3)

Nu constituie muncă forțată munca sau activitatea impusă de autoritățile publice:

a)

în temeiul legii privind serviciul militar obligatoriu**);

**) A se vedea Legea nr. 395/2005 privind suspendarea pe timp de pace a serviciului militar obligatoriu şi trecerea la serviciul militar pe bază de voluntariat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.155 din 20 decembrie 2005, cu modificările ulterioare.

b)

pentru îndeplinirea obligațiilor civice stabilite prin lege;

c)

în baza unei hotărâri judecătoreşti de condamnare, rămasă definitivă, în condițiile legii;

d)

în caz de forță majoră, respectiv în caz de război, catastrofe sau pericol de catastrofe precum: incendii, inundații, cutremure, epidemii sau epizootii violente, invazii de animale sau insecte şi, în general, în toate circumstanțele care pun în pericol viața sau condițiile normale de existență ale ansamblului populației ori ale unei părți a acesteia.

Articolul 5

(1)

În cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații şi angajatorii.

(2)

Orice discriminare directă sau indirectă față de un salariat, discriminare prin asociere, hărțuire sau faptă de victimizare, bazată pe criteriul de rasă, cetățenie, etnie, culoare, limbă, religie, origine socială, trăsături genetice, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare cu HIV, opțiune politică, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală, apartenență la o categorie defavorizată, este interzisă.

La data de 27-07-2020 Alineatul (2) din Articolul 5 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(3)

Constituie discriminare directă orice act sau faptă de deosebire, excludere, restricție sau preferință, întemeiat(ă) pe unul sau mai multe dintre criteriile prevăzute la alin. (2), care au ca scop sau ca efect

neacordarea, restrângerea ori înlăturarea recunoaşterii, folosinţei sau exercitării drepturilor prevăzute în legislaţia muncii.
La data de 27-07-2020 Alineatul (3) din Articolul 5 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(4)
Constituie discriminare indirectă orice prevedere, acţiune, criteriu sau practică aparent neutră care are ca efect dezavantajarea unei persoane faţă de o altă persoană în baza unuia dintre criteriile prevăzute la alin. (2), în afară de cazul în care acea prevedere, acţiune, criteriu sau practică se justifică în mod obiectiv, printr-un scop legitim, şi dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporţionale, adecvate şi necesare.
La data de 27-07-2020 Alineatul (4) din Articolul 5 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(5)
Hărţuirea constă în orice tip de comportament care are la bază unul dintre criteriile prevăzute la alin. (2) care are ca scop sau ca efect lezarea demnităţii unei persoane şi duce la crearea unui mediu intimidant, ostil, degradant, umilitor sau ofensator.
La data de 27-07-2020 Articolul 5 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(6)
Discriminarea prin asociere constă din orice act sau faptă de discriminare săvârşit(ă) împotriva unei persoane care, deşi nu face parte dintr-o categorie de persoane identificată potrivit criteriilor prevăzute la alin. (2), este asociată sau prezumată a fi asociată cu una sau mai multe persoane aparţinând unei astfel de categorii de persoane.
La data de 27-07-2020 Articolul 5 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(7)
Constituie victimizare orice tratament advers, venit ca reacţie la o plângere sau acţiune în justiţie cu privire la încălcarea principiului tratamentului egal şi al nediscriminării.
La data de 27-07-2020 Articolul 5 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(8)
Orice comportament care constă în a dispune, scris sau verbal, unei persoane să utilizeze o formă de discriminare, care are la bază unul dintre criteriile prevăzute la alin. (2), împotriva uneia sau mai multor persoane este considerat discriminare.
La data de 27-07-2020 Articolul 5 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(9)
Nu constituie discriminare excluderea, deosebirea, restricţia sau preferinţa în privinţa unui anumit loc de muncă în cazul în care, prin natura specifică a activităţii în cauză sau a condiţiilor în care activitatea

respectivă este realizată, există anumite cerințe profesionale esențiale şi determinante, cu condiția ca scopul să fie legitim şi cerințele proporționale.
La data de 27-07-2020 Articolul 5 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

Articolul 6

(1)
Orice salariat care prestează o muncă beneficiază de condiții de muncă adecvate activității desfăşurate, de protecție socială, de securitate şi sănătate în muncă, precum şi de respectarea demnității şi a conştiinței sale, fără nicio discriminare.
(2)
Tuturor salariaților care prestează o muncă le sunt recunoscute dreptul la negocieri colective, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, precum şi dreptul la protecție împotriva concedierilor nelegale.
(3)
Pentru munca egală sau de valoare egală este interzisă orice discriminare bazată pe criteriul de sex cu privire la toate elementele şi condițiile de remunerare.

Articolul 7

Salariații şi angajatorii se pot asocia liber pentru apărarea drepturilor şi promovarea intereselor lor profesionale, economice şi sociale.

Articolul 8

(1)
Relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității şi al bunei-credințe.
(2)
Pentru buna desfăşurare a relațiilor de muncă, participanții la raporturile de muncă se vor informa şi se vor consulta reciproc, în condițiile legii şi ale contractelor colective de muncă.

Articolul 9

Cetățenii români sunt liberi să se încadreze în muncă în statele membre ale Uniunii Europene, precum şi în oricare alt stat, cu respectarea normelor dreptului internațional al muncii şi a tratatelor bilaterale la care România este parte.

Titlul II
Contractul individual de muncă
Capitolul I
Încheierea contractului individual de muncă

Articolul 10

Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru şi sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu.

Notă

*) Modelul -cadru al contractului individual de muncă a fost aprobat prin Ordinul nr. 64 din 28 februarie 2003, publicat în Monitorul Oficial nr. 139 din 4 martie 2003, modificat prin Ordinul nr. 76 din 11 martie 2003, publicat în Monitorul Oficial nr. 159 din 12 martie 2003 și prin Ordinul nr. 1.616 din 2 iunie 2011, publicat în Monitorul Oficial nr. 415 din 14 iunie 2011.

Notă

Decizie de admitere: HP nr. 19/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 573 din 12 iulie 2019:
În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) şi art. 254 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adiţional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina şi în legătură cu munca sa, este interzisă şi este sancţionată cu nulitatea clauzei astfel negociate.

Articolul 11

Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă.

Articolul 12

(1)
Contractul individual de muncă se încheie pe durată nedeterminată.
(2)
Prin excepție, contractul individual de muncă se poate încheia şi pe durată determinată, în condițiile expres prevăzute de lege.

Articolul 13

(1)
Persoana fizică dobândeşte capacitate de muncă la împlinirea vârstei de 16 ani.
(2)
Persoana fizică poate încheia un contract de muncă în calitate de salariat şi la împlinirea vârstei de 15 ani, cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, pentru activități potrivite cu dezvoltarea fizică, aptitudinile şi cunoştințele sale, dacă astfel nu îi sunt periclitate sănătatea, dezvoltarea şi pregătirea profesională.
(3)
Încadrarea în muncă a persoanelor sub vârsta de 15 ani este interzisă.
(4)
Încadrarea în muncă a persoanelor puse sub interdicție judecătorească este interzisă.
(5)
Încadrarea în muncă în locuri de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se poate face după împlinirea vârstei de 18 ani; aceste locuri de muncă se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 14

(1)
În sensul prezentului cod, prin angajator se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă.
(2)
Persoana juridică poate încheia contracte individuale de muncă, în calitate de angajator, din momentul dobândirii personalității juridice.

(3)
Persoana fizică dobândeşte capacitatea de a încheia contracte individuale de muncă în calitate de angajator, din momentul dobândirii capacității depline de exercițiu.

Articolul 15

Este interzisă, sub sancțiunea nulității absolute, încheierea unui contract individual de muncă în scopul prestării unei munci sau a unei activități ilicite ori imorale.

Articolul 15^1

În sensul prezentei legi, munca nedeclarată reprezintă:

a)
primirea la muncă a unei persoane fără încheierea contractului individual de muncă în formă scrisă, cel târziu în ziua anterioară începerii activității;
La data de 13-04-2018 Litera a) din Articolul 15^1 , Capitolul I , Titlul II a fost modificată de Punctul 1, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

b)
primirea la muncă a unei persoane fără transmiterea elementelor contractului individual de muncă în registrul general de evidență a salariaților cel târziu în ziua anterioară începerii activității;
La data de 13-04-2018 Litera b) din Articolul 15^1 , Capitolul I , Titlul II a fost modificată de Punctul 1, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

c)
primirea la muncă a unui salariat în perioada în care acesta are contractul individual de muncă suspendat;
d)
primirea la muncă a unui salariat cu depăşirea duratei timpului de muncă stabilită în cadrul contractelor individuale de muncă cu timp parțial, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 105 alin. (1) lit. c).
La data de 05-10-2021 Litera d) din Articolul 15^1 , Capitolul I , Titlul II a fost modificată de Punctul 1, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 4 octombrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 951 din 05 octombrie 2021

La data de 07-08-2017 Capitolul I din Titlul II a fost completat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

Articolul 15^2

În sensul prezentei legi, muncă subdeclarată reprezintă acordarea unui salariu net mai mare decât cel constituit şi evidențiat în statele de plată a salariilor şi în declarația lunară privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit şi evidența nominală a persoanelor asigurate, transmisă autorităților fiscale.
La data de 05-10-2021 Capitolul I din Titlul II a fost completat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 4 octombrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 951 din 05 octombrie 2021

Articolul 16

(1)
Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română, cel târziu în ziua anterioară începerii activității de către salariat. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului.
La data de 13-04-2018 Alineatul (1) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(1^1)
Părțile pot opta să utilizeze la încheierea, modificarea, suspendarea sau, după caz, la încetarea contractului individual de muncă semnătura electronică avansată sau semnătura electronică calificată.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^1) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^2)
Angajatorul poate opta pentru utilizarea semnăturii electronice, semnăturii electronice avansate sau semnăturii electronice calificate ori a sigiliului electronic al angajatorului, pentru întocmirea tuturor înscrisurilor/documentelor din domeniul relațiilor de muncă rezultate la încheierea contractului individual de muncă, pe parcursul executării acestuia sau la încetarea contractului individual de muncă, în condițiile stabilite prin regulamentul intern şi/sau contractul colectiv de muncă aplicabil, potrivit legii.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^2) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^3)
Contractele individuale de muncă şi actele adiționale încheiate prin utilizarea semnăturii electronice avansate sau semnăturii electronice calificate, precum şi înscrisurile/ documentele din domeniul relațiilor de muncă se arhivează de către angajator cu respectarea prevederilor Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, republicată, şi ale Legii nr. 135/2007 privind arhivarea documentelor în formă electronică, republicată, şi vor fi puse la dispoziția organelor de control competente, la solicitarea acestora.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^3) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^4)
Abrogat.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^4) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost abrogat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^5)
Abrogat.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^5) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost abrogat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^6)
Angajatorul nu poate obliga persoana selectată în vederea angajării ori, după caz, salariatul să utilizeze semnătura electronică avansată sau semnătura electronică calificată, la încheierea, modificarea, suspendarea sau, după caz, la încetarea contractului individual de muncă.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^6) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^7)
La încheierea, modificarea, suspendarea sau, după caz, la încetarea contractului individual de muncă, părțile trebuie să utilizeze același tip de semnătură, respectiv semnătura olografă sau semnătura electronică, în condițiile prezentei legi.
La data de 25-07-2021 Alineatul (1^7) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(1^8)
Organele de control competente au obligația de a accepta, pentru verificare şi control, contractele individuale de muncă şi actele adiționale, precum şi înscrisurile/documentele din domeniul relațiilor de muncă/securității şi sănătății în muncă încheiate în format electronic, cu semnătura electronică, potrivit legii, fără a le solicita şi în format letric. La solicitarea acestora, documentele încheiate cu semnătura electronică pot fi transmise în format electronic şi anterior efectuării controlului.
La data de 25-07-2021 Articolul 16 din Capitolul I , Titlul II a fost completat de Punctul 1^1, Punctul 5, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(2)
Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă cel târziu în ziua anterioară începerii activității.
La data de 13-04-2018 Alineatul (2) din Articolul 16 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(3)
Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă.
(4)
Angajatorul este obligat să păstreze la locul de muncă o copie a contractului individual de muncă pentru salariații care prestează activitate în acel loc.
(5)
Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă.
(6)
Absențele nemotivate şi concediile fără plată se scad din vechimea în muncă.
(7)

Fac excepție de la prevederile alin. (6) concediile pentru formare profesională fără plată, acordate în condițiile art. 155 şi 156.
La data de 07-08-2017 Articolul 16 din Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

Articolul 16^1

(1)
În sensul art. 16 alin. (4), locul de muncă reprezintă locul în care salariatul îşi desfăşoară activitatea, situat în perimetrul asigurat de angajator, persoană fizică sau juridică, la sediul principal sau la sucursale, reprezentanțe, agenții sau puncte de lucru care aparțin acestuia.
(2)
Copia contractului individual de muncă se păstrează la locul de muncă definit conform alin. (1) pe suport hârtie sau pe suport electronic, de către persoana desemnată de angajator în acest scop, cu respectarea prevederilor privind confidențialitatea datelor cu caracter personal.
La data de 13-04-2018 Capitolul I din Titlul II a fost completat de Punctul 2^1, Punctul 3, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

Articolul 17

(1)
Anterior încheierii sau modificării contractului individual de muncă, angajatorul are obligația de a informa persoana selectată în vederea angajării ori, după caz, salariatul, cu privire la clauzele esențiale pe care intenționează să le înscrie în contract sau să le modifice.
(2)
Obligația de informare a persoanei selectate în vederea angajării sau a salariatului se consideră îndeplinită de către angajator la momentul semnării contractului individual de muncă sau a actului adițional, după caz.
(3)
Persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, va fi informată cu privire la cel puțin următoarele elemente:
a)
identitatea părților;
b)
locul de muncă sau, în lipsa unui loc de muncă fix, posibilitatea ca salariatul să muncească în diverse locuri;
c)
sediul sau, după caz, domiciliul angajatorului;
d)
funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, precum şi fişa postului, cu specificarea atribuțiilor postului;
e)
criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului;
f)
riscurile specifice postului;

g)
data de la care contractul urmează să îşi producă efectele;
h)
în cazul unui contract de muncă pe durată determinată sau al unui contract de muncă temporară, durata acestora;
i)
durata concediului de odihnă la care salariatul are dreptul;
j)
condițiile de acordare a preavizului de către părțile contractante şi durata acestuia;
k)
salariul de bază, alte elemente constitutive ale veniturilor salariale, precum şi periodicitatea plății salariului la care salariatul are dreptul;
l)
durata normală a muncii, exprimată în ore/zi şi ore/săptămână;
m)
indicarea contractului colectiv de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale salariatului;
n)
durata perioadei de probă;
o)
procedurile privind utilizarea semnăturii electronice, semnăturii electronice avansate şi semnăturii electronice calificate.
La data de 25-07-2021 Litera o) din Alineatul (3) , Articolul 17 , Capitolul I , Titlul II a fost modificată de Punctul 6, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 208 din 21 iulie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 720 din 22 iulie 2021

(4)
Elementele din informarea prevăzută la alin. (3) trebuie să se regăsească şi în conținutul contractului individual de muncă, cu excepția fişei postului pentru salariații microîntreprinderilor definite la art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării şi dezvoltării întreprinderilor mici şi mijlocii, cu modificările şi completările ulterioare, pentru care specificarea atribuțiilor postului se poate face verbal.
La data de 06-05-2021 Alineatul (4) din Articolul 17 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 37 din 5 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 474 din 06 mai 2021

(4^1)
Prin excepție de la prevederile alin. (4), la solicitarea scrisă a salariatului, angajatorul este obligat să îi comunice în scris fişa postului cu specificarea atribuțiilor postului.
La data de 06-05-2021 Articolul 17 din Capitolul I , Titlul II a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 37 din 5 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 474 din 06 mai 2021

(5)
Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (3) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, anterior producerii modificării, cu

excepția situațiilor în care o asemenea modificare este prevăzută în mod expres de lege sau în contractul colectiv de muncă aplicabil.
La data de 07-08-2017 Alineatul (5) din Articolul 17 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

(6)
La negocierea, încheierea sau modificarea contractului individual de muncă ori pe durata concilierii unui conflict individual de muncă, oricare dintre părți poate fi asistată de către un consultant extern specializat în legislația muncii sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este, conform propriei opțiuni, cu respectarea prevederilor alin. (7).
La data de 03-10-2020 Alineatul (6) din Articolul 17 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

(7)
Cu privire la informațiile furnizate, prealabil încheierii contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, inclusiv pe durata concilierii, între părți poate interveni un contract de confidențialitate.
La data de 03-10-2020 Alineatul (7) din Articolul 17 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

Articolul 18

(1)
În cazul în care persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, urmează să îşi desfăşoare activitatea în străinătate, angajatorul are obligația de a-i comunica în timp util, înainte de plecare, informațiile prevăzute la art. 17 alin. (3), precum şi informații referitoare la:
a)
durata perioadei de muncă ce urmează să fie prestată în străinătate;
b)
moneda în care vor fi plătite drepturile salariale, precum şi modalitățile de plată;
c)
prestațiile în bani şi/sau în natură aferente desfăşurării activității în străinătate;
d)
condițiile de climă;
e)
reglementările principale din legislația muncii din acea țară;
f)
obiceiurile locului a căror nerespectare i-ar pune în pericol viața, libertatea sau siguranța personală;
g)
condițiile de repatriere a lucrătorului, după caz.
(2)
Informațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) şi c) trebuie să se regăsească şi în conținutul contractului individual de muncă.

(3)
Dispozițiile alin. (1) se completează prin legi speciale care reglementează condițiile specifice de muncă în străinătate.

Articolul 19

În situația în care angajatorul nu își execută obligația de informare prevăzută la art. 17 și 18, persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, are dreptul să sesizeze, în termen de 30 de zile de la data neîndeplinirii acestei obligații, instanța judecătorească competentă și să solicite despăgubiri corespunzătoare prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării de către angajator a obligației de informare.

Articolul 20

(1)
În afara clauzelor esențiale prevăzute la art. 17, între părți pot fi negociate și cuprinse în contractul individual de muncă și alte clauze specifice.
(2)
Sunt considerate clauze specifice, fără ca enumerarea să fie limitativă:
a)
clauza cu privire la formarea profesională;
b)
clauza de neconcurență;
c)
clauza de mobilitate;
d)
clauza de confidențialitate.

Articolul 21

(1)
La încheierea contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, părțile pot negocia și cuprinde în contract o clauză de neconcurență prin care salariatul să fie obligat ca după încetarea contractului să nu presteze, în interes propriu sau al unui terț, o activitate care se află în concurență cu cea prestată la angajatorul său, în schimbul unei indemnizații de neconcurență lunare pe care angajatorul se obligă să o plătească pe toată perioada de neconcurență.
(2)
Clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în cuprinsul contractului individual de muncă sunt prevăzute în mod concret activitățile ce sunt interzise salariatului la data încetării contractului, cuantumul indemnizației de neconcurență lunare, perioada pentru care își produce efectele clauza de neconcurență, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității, precum și aria geografică unde salariatul poate fi în reală competiție cu angajatorul.
(3)
Indemnizația de neconcurență lunară datorată salariatului nu este de natură salarială, se negociază și este de cel puțin 50% din media veniturilor salariale brute ale salariatului din ultimele 6 luni anterioare datei încetării contractului individual de muncă sau, în cazul în care durata contractului individual de muncă a fost mai mică de 6 luni, din media veniturilor salariale lunare brute cuvenite acestuia pe durata contractului.
(4)

Indemnizația de neconcurență reprezintă o cheltuială efectuată de angajator, este deductibilă la calculul profitului impozabil şi se impozitează la persoana fizică beneficiară, potrivit legii.

Articolul 22

(1)
Clauza de neconcurență îşi poate produce efectele pentru o perioadă de maximum 2 ani de la data încetării contractului individual de muncă.

(2)
Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazurile în care încetarea contractului individual de muncă s-a produs de drept, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 56 alin. (1) lit. c), e), f), g) şi i), ori a intervenit din inițiativa angajatorului pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Articolul 23

(1)
Clauza de neconcurență nu poate avea ca efect interzicerea în mod absolut a exercitării profesiei salariatului sau a specializării pe care o deține.

(2)
La sesizarea salariatului sau a inspectoratului teritorial de muncă instanța competentă poate diminua efectele clauzei de neconcurență.

Articolul 24

În cazul nerespectării, cu vinovăție, a clauzei de neconcurență salariatul poate fi obligat la restituirea indemnizației şi, după caz, la daune-interese corespunzătoare prejudiciului pe care l-a produs angajatorului.

Articolul 25

(1)
Prin clauza de mobilitate părțile în contractul individual de muncă stabilesc că, în considerarea specificului muncii, executarea obligațiilor de serviciu de către salariat nu se realizează într-un loc stabil de muncă. În acest caz salariatul beneficiază de prestații suplimentare în bani sau în natură.

(2)
Cuantumul prestațiilor suplimentare în bani sau modalitățile prestațiilor suplimentare în natură sunt specificate în contractul individual de muncă.

Articolul 26

(1)
Prin clauza de confidențialitate părțile convin ca, pe toată durata contractului individual de muncă şi după încetarea acestuia, să nu transmită date sau informații de care au luat cunoştință în timpul executării contractului, în condițiile stabilite în regulamentele interne, în contractele colective de muncă sau în contractele individuale de muncă.

(2)
Nerespectarea acestei clauze de către oricare dintre părți atrage obligarea celui în culpă la plata de daune-interese.

Articolul 27

(1)

O persoană poate fi angajată în muncă numai în baza unui certificat medical, care constată faptul că cel în cauză este apt pentru prestarea acelei munci.

(2)

Nerespectarea prevederilor alin. (1) atrage nulitatea contractului individual de muncă.

(3)

Competența şi procedura de eliberare a certificatului medical, precum şi sancțiunile aplicabile angajatorului în cazul angajării sau schimbării locului ori felului muncii fără certificat medical sunt stabilite prin legi speciale.

(4)

Solicitarea, la angajare, a testelor de graviditate este interzisă.

(5)

La angajarea în domeniile sănătate, alimentație publică, educație şi în alte domenii stabilite prin acte normative se pot solicita şi teste medicale specifice.

Articolul 28

Certificatul medical este obligatoriu şi în următoarele situații:

a)

la reînceperea activității după o întrerupere mai mare de 6 luni, pentru locurile de muncă având expunere la factori nocivi profesionali, şi de un an, în celelalte situații;

b)

în cazul detaşării sau trecerii în alt loc de muncă ori în altă activitate, dacă se schimbă condițiile de muncă;

c)

la începerea misiunii, în cazul salariaților încadrați cu contract de muncă temporară;

d)

în cazul ucenicilor, practicanților, elevilor şi studenților, în situația în care urmează să fie instruiți pe meserii şi profesii, precum şi în situația schimbării meseriei pe parcursul instruirii;

e)

periodic, în cazul celor care lucrează în condiții de expunere la factori nocivi profesionali, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății;

f)

periodic, în cazul celor care desfăşoară activități cu risc de transmitere a unor boli şi care lucrează în sectorul alimentar, zootehnic, la instalațiile de aprovizionare cu apă potabilă, în colectivități de copii, în unități sanitare, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății;

g)

periodic, în cazul celor care lucrează în unități fără factori de risc, prin examene medicale diferențiate în funcție de vârstă, sex şi stare de sănătate, potrivit reglementărilor din contractele colective de muncă.

Articolul 29

(1)

Contractul individual de muncă se încheie după verificarea prealabilă a aptitudinilor profesionale şi personale ale persoanei care solicită angajarea.

(2)

Modalitățile în care urmează să se realizeze verificarea prevăzută la alin. (1) sunt stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil, în statutul de personal - profesional sau disciplinar - şi în regulamentul intern, în măsura în care legea nu dispune altfel.

(3)

Informațiile cerute, sub orice formă, de către angajator persoanei care solicită angajarea cu ocazia verificării prealabile a aptitudinilor nu pot avea un alt scop decât acela de a aprecia capacitatea de a ocupa postul respectiv, precum şi aptitudinile profesionale.

(4)

Angajatorul poate cere informații în legătură cu persoana care solicită angajarea de la foştii săi angajatori, dar numai cu privire la activitățile îndeplinite şi la durata angajării şi numai cu încunoştințarea prealabilă a celui în cauză.

Articolul 30

(1)

Încadrarea salariaților la instituțiile şi autoritățile publice şi la alte unități bugetare se face numai prin concurs sau examen, după caz.

(2)

Posturile vacante existente în statul de funcții vor fi scoase la concurs, în raport cu necesitățile fiecărei unități prevăzute la alin. (1).

(3)

În cazul în care la concursul organizat în vederea ocupării unui post vacant nu s-au prezentat mai mulți candidați, încadrarea în muncă se face prin examen.

(4)

Condițiile de organizare şi modul de desfăşurare a concursului/examenului se stabilesc prin regulament aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 31

(1)

Pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă se poate stabili o perioadă de probă de cel mult 90 de zile calendaristice pentru funcțiile de execuție şi de cel mult 120 de zile calendaristice pentru funcțiile de conducere.

(2)

Verificarea aptitudinilor profesionale la încadrarea persoanelor cu handicap se realizează exclusiv prin modalitatea perioadei de probă de maximum 30 de zile calendaristice.

(3)

Pe durata sau la sfârşitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta exclusiv printr-o notificare scrisă, fără preaviz, la inițiativa oricăreia dintre părți, fără a fi necesară motivarea acesteia.

(4)

Pe durata perioadei de probă salariatul beneficiază de toate drepturile şi are toate obligațiile prevăzute în legislația muncii, în contractul colectiv de muncă aplicabil, în regulamentul intern, precum şi în contractul individual de muncă.

(5)

Pentru absolvenții instituțiilor de învățământ superior, primele 6 luni după debutul în profesie se consideră perioadă de stagiu. Fac excepție acele profesii în care stagiatura este reglementată prin legi speciale. La sfârşitul perioadei de stagiu, angajatorul eliberează obligatoriu o adeverință, care este vizată de inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială de competență acesta îşi are sediul.

(6)

Modalitatea de efectuare a stagiului prevăzut la alin. (5) se reglementează prin lege specială.

Articolul 32

(1)
Pe durata executării unui contract individual de muncă nu poate fi stabilită decât o singură perioadă de probă.
(2)
Prin excepție, salariatul poate fi supus la o nouă perioadă de probă în situația în care acesta debutează la acelaşi angajator într-o nouă funcție sau profesie ori urmează să presteze activitatea într-un loc de muncă cu condiții grele, vătămătoare sau periculoase.
(3)
Perioada de probă constituie vechime în muncă.

Articolul 33

Perioada în care se pot face angajări succesive de probă ale mai multor persoane pentru acelaşi post este de maximum 12 luni.

Articolul 34

(1)
Fiecare angajator are obligația de a înființa un registru general de evidență a salariaților.
(2)
Registrul general de evidență a salariaților se va înregistra în prealabil la autoritatea publică competentă, potrivit legii, în a cărei rază teritorială se află domiciliul, respectiv sediul angajatorului, dată de la care devine document oficial.
(3)
Registrul general de evidență a salariaților se completează şi se transmite inspectoratului teritorial de muncă în ordinea angajării şi cuprinde elementele de identificare ale tuturor salariaților, data angajării, funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, tipul contractului individual de muncă, salariul, sporurile şi cuantumul acestora, perioada şi cauzele de suspendare a contractului individual de muncă, perioada detaşării şi data încetării contractului individual de muncă.
(4)
Registrul general de evidență a salariaților este păstrat la domiciliul, respectiv sediul angajatorului, urmând să fie pus la dispoziție inspectorului de muncă sau oricărei alte autorități care îl solicită, în condițiile legii.
(5)
La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfăşurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie şi în specialitate.
(6)
În cazul încetării activității angajatorului, registrul general de evidență a salariaților se depune la autoritatea publică competentă, potrivit legii, în a cărei rază teritorială se află sediul sau domiciliul angajatorului, după caz.
(6^1)
În cazul în care angajatorul se află în procedură de insolvență, faliment sau lichidare conform prevederilor legale în vigoare, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul judiciar este obligat să elibereze salariaților un document care să ateste activitatea desfăşurată de aceştia, conform prevederilor alin. (5), să înceteze şi să transmită în registrul general de evidență a salariaților încetarea contractelor individuale de muncă.

La data de 16-05-2021 Articolul 34 , Capitolul I , Titlul II a fost completat de ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 138 din 13 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 501 din 13 mai 2021

(7)
Metodologia de întocmire a registrului general de evidență a salariaților, înregistrările care se efectuează, precum şi orice alte elemente în legătură cu întocmirea acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 34^1

(1)
Fiecare angajator are dreptul de a-şi organiza activitatea de resurse umane şi salarizare în următoarele moduri:
a)
prin asumarea de către angajator a atribuțiilor specifice;
b)
prin desemnarea unuia sau mai multor angajați cărora să le repartizeze, prin fişa postului, atribuții privind activitatea de resurse umane şi salarizare;
c)
prin contractarea unor servicii externe specializate în resurse umane şi salarizare.
(2)
Serviciile externe specializate în resurse umane şi salarizare vor fi coordonate de către un expert în legislația muncii.
La data de 03-10-2020 Capitolul I din Titlul II a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

Articolul 35

(1)
Orice salariat are dreptul de a munci la angajatori diferiți sau la acelaşi angajator, în baza unor contracte individuale de muncă, beneficiind de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea.
(2)
Fac excepție de la prevederile alin. (1) situațiile în care prin lege sunt prevăzute incompatibilități pentru cumulul unor funcții.

Articolul 36

Cetățenii străini şi apatrizii pot fi angajați prin contract individual de muncă în baza autorizației de muncă sau a permisului de şedere în scop de muncă, eliberată/eliberat potrivit legii.

Capitolul II
Executarea contractului individual de muncă

Articolul 37

Drepturile şi obligațiile privind relațiile de muncă dintre angajator şi salariat se stabilesc potrivit legii, prin negociere, în cadrul contractelor colective de muncă şi al contractelor individuale de muncă.

Articolul 38

Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Orice tranzacție prin care se urmăreşte renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate.

Notă

Decizie de admitere: HP nr. 19/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 573 din 12 iulie 2019:
În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) şi art. 254 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adițional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina şi în legătură cu munca sa, este interzisă şi este sancționată cu nulitatea clauzei astfel negociate.

Articolul 39

(1)
Salariatul are, în principal, următoarele drepturi:
a)
dreptul la salarizare pentru munca depusă;
b)
dreptul la repaus zilnic şi săptămânal;
c)
dreptul la concediu de odihnă anual;
d)
dreptul la egalitate de şanse şi de tratament;
e)
dreptul la demnitate în muncă;
f)
dreptul la securitate şi sănătate în muncă;
g)
dreptul la acces la formarea profesională;
h)
dreptul la informare şi consultare;
i)
dreptul de a lua parte la determinarea şi ameliorarea condițiilor de muncă şi a mediului de muncă;
j)
dreptul la protecție în caz de concediere;
k)
dreptul la negociere colectivă şi individuală;
l)
dreptul de a participa la acțiuni colective;
m)
dreptul de a constitui sau de a adera la un sindicat;
n)
alte drepturi prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.
(2)
Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații:
a)

obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fişei postului;

b)

obligația de a respecta disciplina muncii;

c)

obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul colectiv de muncă aplicabil, precum şi în contractul individual de muncă;

d)

obligația de fidelitate față de angajator în executarea atribuțiilor de serviciu;

e)

obligația de a respecta măsurile de securitate şi sănătate a muncii în unitate;

f)

obligația de a respecta secretul de serviciu;

g)

alte obligații prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.

Articolul 40

(1)

Angajatorul are, în principal, următoarele drepturi:

a)

să stabilească organizarea şi funcționarea unității;

b)

să stabilească atribuțiile corespunzătoare fiecărui salariat, în condițiile legii;

c)

să dea dispoziții cu caracter obligatoriu pentru salariat, sub rezerva legalității lor;

d)

să exercite controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu;

e)

să constate săvârşirea abaterilor disciplinare şi să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii, contractului colectiv de muncă aplicabil şi regulamentului intern;

f)

să stabilească obiectivele de performanță individuală, precum şi criteriile de evaluare a realizării acestora.

(2)

Angajatorului îi revin, în principal, următoarele obligații:

a)

să informeze salariații asupra condițiilor de muncă şi asupra elementelor care privesc desfăşurarea relațiilor de muncă;

b)

să asigure permanent condițiile tehnice şi organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă şi condițiile corespunzătoare de muncă;

c)

să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil şi din contractele individuale de muncă;

d)

să comunice periodic salariaților situația economică şi financiară a unității, cu excepția informațiilor sensibile sau secrete, care, prin divulgare, sunt de natură să prejudicieze activitatea unității. Periodicitatea comunicărilor se stabileşte prin negociere în contractul colectiv de muncă aplicabil;

e)

să se consulte cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților în privința deciziilor susceptibile să afecteze substanțial drepturile şi interesele acestora;

f)

să plătească toate contribuțiile şi impozitele aflate în sarcina sa, precum şi să rețină şi să vireze contribuțiile şi impozitele datorate de salariați, în condițiile legii;

g)

să înființeze registrul general de evidență a salariaților şi să opereze înregistrările prevăzute de lege;

h)

să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului;

i)

să asigure confidențialitatea datelor cu caracter personal ale salariaților.

Capitolul III
Modificarea contractului individual de muncă

Articolul 41

(1)

Contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților.

(2)

Cu titlu de excepție, modificarea unilaterală a contractului individual de muncă este posibilă numai în cazurile şi în condițiile prevăzute de prezentul cod.

(3)

Modificarea contractului individual de muncă se referă la oricare dintre următoarele elemente:

a)

durata contractului;

b)

locul muncii;

c)

felul muncii;

d)

condițiile de muncă;

e)

salariul;

f)

timpul de muncă şi timpul de odihnă.

Articolul 42

(1)

Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detaşarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă.

(2)

Pe durata delegării, respectiv a detaşării, salariatul îşi păstrează funcţia şi toate celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă.

Articolul 43

Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziţia angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuţiilor de serviciu în afara locului său de muncă.

Articolul 44

(1)
Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice în 12 luni şi se poate prelungi pentru perioade succesive de maximum 60 de zile calendaristice, numai cu acordul salariatului. Refuzul salariatului de prelungire a delegării nu poate constitui motiv pentru sancţionarea disciplinară a acestuia.
(2)
Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport şi cazare, precum şi la o indemnizaţie de delegare, în condiţiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Articolul 45

Detaşarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziţia angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepţional, prin detaşare se poate modifica şi felul muncii, dar numai cu consimţământul scris al salariatului.

Articolul 46

(1)
Detaşarea poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult un an.
(2)
În mod excepţional, perioada detaşării poate fi prelungită pentru motive obiective ce impun prezenţa salariatului la angajatorul la care s-a dispus detaşarea, cu acordul ambelor părţi, din 6 în 6 luni.
(3)
Salariatul poate refuza detaşarea dispusă de angajatorul său numai în mod excepţional şi pentru motive personale temeinice.
(4)
Salariatul detaşat are dreptul la plata cheltuielilor de transport şi cazare, precum şi la o indemnizaţie de detaşare, în condiţiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Articolul 47

(1)
Drepturile cuvenite salariatului detaşat se acordă de angajatorul la care s-a dispus detaşarea.
(2)
Pe durata detaşării salariatul beneficiază de drepturile care îi sunt mai favorabile, fie de drepturile de la angajatorul care a dispus detaşarea, fie de drepturile de la angajatorul la care este detaşat.
(3)
Angajatorul care detaşează are obligaţia de a lua toate măsurile necesare pentru ca angajatorul la care s-a dispus detaşarea să îşi îndeplinească integral şi la timp toate obligaţiile faţă de salariatul detaşat.
(4)

Dacă angajatorul la care s-a dispus detaşarea nu îşi îndeplineşte integral şi la timp toate obligaţiile faţă de salariatul detaşat, acestea vor fi îndeplinite de angajatorul care a dispus detaşarea.

(5)

În cazul în care există divergenţă între cei doi angajatori sau niciunul dintre ei nu îşi îndeplineşte obligaţiile potrivit prevederilor alin. (1) şi (2), salariatul detaşat are dreptul de a reveni la locul său de muncă de la angajatorul care l-a detaşat, de a se îndrepta împotriva oricăruia dintre cei doi angajatori şi de a cere executarea silită a obligaţiilor neîndeplinite.

Articolul 48

Angajatorul poate modifica temporar locul şi felul muncii, fără consimţământul salariatului, şi în cazul unor situaţii de forţă majoră, cu titlu de sancţiune disciplinară sau ca măsură de protecţie a salariatului, în cazurile şi în condiţiile prevăzute de prezentul cod.

Capitolul IV
Suspendarea contractului individual de muncă

Articolul 49

(1)

Suspendarea contractului individual de muncă poate interveni de drept, prin acordul părţilor sau prin actul unilateral al uneia dintre părţi.

(2)

Suspendarea contractului individual de muncă are ca efect suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor de natură salarială de către angajator.

(3)

Pe durata suspendării pot continua să existe alte drepturi şi obligaţii ale părţilor decât cele prevăzute la alin. (2), dacă acestea sunt prevăzute prin legi speciale, prin contractul colectiv de muncă aplicabil, prin contracte individuale de muncă sau prin regulamente interne.

(4)

În cazul suspendării contractului individual de muncă din cauza unei fapte imputabile salariatului, pe durata suspendării acesta nu va beneficia de niciun drept care rezultă din calitatea sa de salariat.

(5)

De fiecare dată când în timpul perioadei de suspendare a contractului intervine o cauză de încetare de drept a contractului individual de muncă, cauza de încetare de drept prevalează.

(6)

În cazul suspendării contractului individual de muncă se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepţia situaţiilor în care contractul individual de muncă încetează de drept.

Articolul 50

Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situaţii:

a)

concediu de maternitate;

b)

concediu pentru incapacitate temporară de muncă;

c)

carantină;

d)

exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătoreşti, pe toată durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel;

e)

îndeplinirea unei funcții de conducere salarizate în sindicat;

f)

forță majoră;

g)

în cazul în care salariatul este arestat preventiv, în condițiile Codului de procedură penală;

h)

de la data expirării perioadei pentru care au fost emise avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei. Dacă în termen de 6 luni salariatul nu şi-a reînnoit avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei, contractul individual de muncă încetează de drept;

i)

în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Articolul 51

(1)

Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa salariatului, în următoarele situații:

a)

concediu pentru creşterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani;

b)

concediu pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;

c)

concediu paternal;

d)

concediu pentru formare profesională;

e)

exercitarea unor funcții elective în cadrul organismelor profesionale constituite la nivel central sau local, pe toată durata mandatului;

f)

participarea la grevă.

g)

concediu de acomodare.

La data de 12-08-2016 Lit. g) a alin. (1) al art. 51 a fost introdusă de art. XII din LEGEA nr. 57 din 11 aprilie 2016 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 283 din 14 aprilie 2016.

(2)

Contractul individual de muncă poate fi suspendat în situația absențelor nemotivate ale salariatului, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, contractul individual de muncă, precum şi prin regulamentul intern.

Articolul 52

(1)

Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații:

a)
încetat efectele juridice;*)
Notă

Prin DECIZIA CURȚII CONSTITUȚIONALE nr. 261 din 5 mai 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 511 din 7 iulie 2016, s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, constatându-se că acestea sunt neconstituționale.
Conform art. 147 alin. (1) din CONSTITUȚIA ROMÂNIEI republicată în MONITORUL OFICIAL nr. 767 din 31 octombrie 2003 dispozițiile din legile şi ordonanțele în vigoare, precum şi cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, îşi încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.
Prin urmare, în intervalul 7 iulie 2016-21 august 2016, prevederile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii au fost suspendate de drept, încetându-şi efectele juridice, în data de 22 august 2016, întrucât legiuitorul nu a intervenit pentru modificarea prevederilor atacate.

b)
în cazul în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti*);
Notă

Prin DECIZIA CURȚII CONSTITUȚIONALE nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 431 din 17 iunie 2015, s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, constatându-se că acestea sunt neconstituționale.
Conform art. 147 alin. (1) din CONSTITUȚIA ROMÂNIEI republicată în MONITORUL OFICIAL nr. 767 din 31 octombrie 2003 dispozițiile din legile şi ordonanțele în vigoare, precum şi cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, îşi încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.
Prin urmare, începând cu data de 2 august 2015, prevederile art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii îşi încetează efectele juridice, legiuitorul neintervenind pentru modificarea prevederilor atacate.

c)
în cazul întreruperii sau reducerii temporare a activității, fără încetarea raportului de muncă, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare;

c^1)
în cazul în care împotriva salariatului s-a luat, în condițiile Codului de procedură penală, măsura controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune, dacă în sarcina acestuia au fost stabilite obligații care împiedică executarea contractului de muncă, precum şi în cazul în care salariatul este arestat la domiciliu, iar conținutul măsurii împiedică executarea contractului de muncă;
La data de 01-02-2014 Lit. c^1) a alin. (1) al art. 52 a fost introdusă de pct. 1 al art. 61 din LEGEA nr. 255 din 19 iulie 2013 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 515 din 14 august 2013.

d)
pe durata detaşării;

e)
pe durata suspendării de către autoritățile competente a avizelor, autorizațiilor sau atestărilor necesare pentru exercitarea profesiilor.

f)

pe durata suspendării temporare a activității şi/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată.
La data de 27-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul II a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1293 din 24 decembrie 2020

(2)
În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul îşi reia activitatea anterioară şi i se plăteşte, în temeiul normelor şi principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul şi celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.
(3)
În cazul reducerii temporare a activității, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare, pe perioade care depăşesc 30 de zile lucrătoare, angajatorul va avea posibilitatea reducerii programului de lucru de la 5 zile la 4 zile pe săptămână, cu reducerea corespunzătoare a salariului, până la remedierea situației care a cauzat reducerea programului, după consultarea prealabilă a sindicatului reprezentativ de la nivelul unității sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Articolul 53

(1)
Pe durata reducerii şi/sau a întreruperii temporare a activității, salariații implicați în activitatea redusă sau întreruptă, care nu mai desfăşoară activitate, beneficiază de o indemnizație, plătită din fondul de salarii, ce nu poate fi mai mică de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 52 alin. (3).
(2)
Pe durata reducerii şi/sau a întreruperii temporare prevăzute la alin. (1), salariații se vor afla la dispoziția angajatorului, acesta având oricând posibilitatea să dispună reînceperea activității.

Articolul 53^1

(1)
În cazul suspendării temporare a activității şi/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată, salariații afectați de activitatea redusă sau întreruptă, care au contractul individual de muncă suspendat, beneficiază de o indemnizație plătită din bugetul asigurărilor pentru şomaj, în cuantum de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, dar nu mai mult de 75% din câştigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat în vigoare, pe toată durata menținerii stării de asediu sau stării de urgență, după caz.
(2)
În situația în care bugetul angajatorului destinat plății cheltuielilor de personal permite, indemnizația prevăzută la alin. (1) poate fi suplimentată de angajator cu sume reprezentând diferența de până la minimum 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (1).
(3)
Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării şi plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare.
(4)

În cazul indemnizației prevăzute la alin. (1), calculul, reținerea şi plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat şi a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru şomaj.

(5)

Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (4) se aplică prevederile art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 227/2015, cu modificările şi completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat şi a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(6)

Termenul de plată şi declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (4) este data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de şomaj.

(7)

Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220^5 din Legea nr. 227/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(8)

În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă, din care cel puțin un contract cu normă întreagă este activ pe perioada instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta nu beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1).

(9)

În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă şi toate sunt suspendate ca urmare a instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1) aferentă contractului individual de muncă cu drepturile salariale cele mai avantajoase.

(10)

Perioada prevăzută la alin. (1), pentru care salariații ale căror contracte individuale de muncă sunt suspendate şi angajatorii acestor salariați nu datorează contribuția asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220^5 din Legea nr. 227/2015, cu modificările şi completările ulterioare, constituie stagiu de cotizare fără plata contribuției în sistemul de asigurări sociale de sănătate pentru concediile şi indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile şi indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările şi completările ulterioare. Pentru stabilirea şi calculul indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările şi completările ulterioare, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada prevăzută la alin. (1).

(11)

În situația în care stagiul de cotizare realizat potrivit alin. (10) este corespunzător unei fracțiuni de lună, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada respectivă, corespunzător fracțiunii de lună.

(12)

În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la alin. (1), angajatorii depun, prin poşta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum şi a municipiului Bucureşti, în raza cărora îşi au sediul social, o cerere semnată şi datată de reprezentantul legal, însoțită de o declarație pe propria răspundere şi de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această

indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, conform modelului aprobat prin ordin al ministrului muncii şi protecției sociale.

Notă

Conform articolului II din LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1293 din 24 decembrie 2020, ordinul ministrului muncii şi protecției sociale prevăzut la art. 53^1 alin. (12) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta lege, se emite în termen de 15 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(13)
Angajatorii îşi asumă răspunderea pentru corectitudinea şi pentru veridicitatea datelor înscrise în documentele prevăzute la alin. (12).

(14)
Plata indemnizației se va face către conturile deschise de angajatori la băncile comerciale.

(15)
Plata sumei prevăzute la alin. (1) se face în baza cererii semnate şi datate de reprezentantul legal, depusă prin poşta electronică la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum şi a municipiului Bucureşti, în raza cărora îşi au sediul social.

(16)
Documentele prevăzute la alin. (12) şi (15) se depun în luna curentă pentru plata indemnizației din luna anterioară.

(17)
Plata din bugetul asigurărilor pentru şomaj a indemnizațiilor prevăzute la alin. (1) se face în cel mult 15 zile de la depunerea documentelor, iar plata indemnizației se efectuează salariatului în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la primirea de către angajator a acestor sume.

(18)
Angajatorii pot dispune gradual alte măsuri pentru reducerea activității sau întreruperea activității, după caz. În situația în care este adoptată de angajator măsura suspendării contractului individual de muncă, înlocuind, în tot sau în parte, măsura reducerii programului săptămânal de lucru de la 5 la 4 zile, dispusă în condițiile art. 52 alin. (3), plata indemnizației este acordată numai de la data suspendării contractului individual de muncă în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) sau f).

(19)
Angajatorii nu pot desființa locurile de muncă ocupate de persoanele ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) sau f), pe o perioadă cel puțin egală cu perioada suspendării pentru care au beneficiat, pentru aceşti salariați, de plata indemnizațiilor prevăzute la alin. (1) din bugetul asigurărilor sociale pentru şomaj.

Notă

Conform articolului III din LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1293 din 24 decembrie 2020, prevederile art. 53^1 alin. (19) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta lege, se aplică numai în situația desființării locurilor de muncă ocupate de persoane ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) după data intrării în vigoare a prezentei legi.

La data de 27-12-2020 Capitolul IV din Titlul II a fost completat de Punctul 2, Articolul I din LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1293 din 24 decembrie 2020

Articolul 54

Contractul individual de muncă poate fi suspendat, prin acordul părților, în cazul concediilor fără plată pentru studii sau pentru interese personale.

Capitolul V
Încetarea contractului individual de muncă

Articolul 55
Contractul individual de muncă poate înceta astfel:
a)
de drept;
b)
ca urmare a acordului părților, la data convenită de acestea;
c)
ca urmare a voinței unilaterale a uneia dintre părți, în cazurile şi în condițiile limitativ prevăzute de lege.

Secțiunea 1
Încetarea de drept a contractului individual de muncă

Articolul 56

(1)
Contractul individual de muncă existent încetează de drept:
a)
la data decesului salariatului sau al angajatorului persoană fizică, precum şi în cazul dizolvării angajatorului persoană juridică, de la data la care angajatorul şi-a încetat existența conform legii;
b)
la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătoreşti de declarare a morții sau a punerii sub interdicție a salariatului sau a angajatorului persoană fizică;
c)
la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard şi a stagiului minim de cotizare pentru pensionare sau, cu caracter excepțional, pentru salariata care optează în scris pentru continuarea executării contractului individual de muncă, în termen de 30 de zile calendaristice anterior împlinirii condițiilor de vârstă standard şi a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, la vârsta de 65 de ani; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate de gradul III, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare; la data comunicării deciziei medicale asupra capacității de muncă în cazul invalidității de gradul I sau II;
La data de 11-05-2019 Litera c) din Alineatul (1) , Articolul 56 , Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul II a fost modificată de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 93 din 6 mai 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 354 din 08 mai 2019

d)
ca urmare a constatării nulității absolute a contractului individual de muncă, de la data la care nulitatea a fost constatată prin acordul părților sau prin hotărâre judecătorească definitivă;
e)
ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de salariat a unei persoane concediate nelegal sau pentru motive neîntemeiate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de reintegrare;
f)

ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti;

g)

de la data retragerii de către autoritățile sau organismele competente a avizelor, autorizațiilor ori atestărilor necesare pentru exercitarea profesiei;

h)

ca urmare a interzicerii exercitării unei profesii sau a unei funcții, ca măsură de siguranță ori pedeapsă complementară, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti prin care s-a dispus interdicția;

i)

la data expirării termenului contractului individual de muncă încheiat pe durată determinată;

j)

retragerea acordului părinților sau al reprezentanților legali, în cazul salariaților cu vârsta cuprinsă între 15 şi 16 ani.

(2)

Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c)-j), constatarea cazului de încetare de drept a contractului individual de muncă se face în termen de 5 zile lucrătoare de la intervenirea acestuia, în scris, prin decizie a angajatorului, şi se comunică persoanelor aflate în situațiile respective în termen de 5 zile lucrătoare.

(3)

Angajatorul nu poate îngrădi sau limita dreptul salariatei de a continua activitatea în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. c) teza întâi.

La data de 14-11-2018 Articolul 56 din Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul II a fost completat de Punctul 2, Articolul IV din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 96 din 9 noiembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 963 din 14 noiembrie 2018

(4)

Pe baza unei cereri formulate cu 30 de zile înainte de data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard şi a stagiului minim de cotizare pentru pensionare şi cu aprobarea angajatorului, salariatul poate fi menținut în aceeaşi funcție maximum 3 ani peste vârsta standard de pensionare, cu posibilitatea prelungirii anuale a contractului individual de muncă.

La data de 11-05-2019 Articolul 56 din Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul II a fost completat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 93 din 6 mai 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 354 din 08 mai 2019

Articolul 57

(1)

Nerespectarea oricăreia dintre condițiile legale necesare pentru încheierea valabilă a contractului individual de muncă atrage nulitatea acestuia.

(2)

Constatarea nulității contractului individual de muncă produce efecte pentru viitor.

(3)

Nulitatea contractului individual de muncă poate fi acoperită prin îndeplinirea ulterioară a condițiilor impuse de lege.

(4)

În situația în care o clauză este afectată de nulitate, întrucât stabileşte drepturi sau obligații pentru salariați, care contravin unor norme legale imperative sau contractelor colective de muncă aplicabile,

aceasta este înlocuită de drept cu dispozițiile legale sau convenționale aplicabile, salariatul având dreptul la despăgubiri.

(5)

Persoana care a prestat munca în temeiul unui contract individual de muncă nul are dreptul la remunerarea acesteia, corespunzător modului de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu.

(6)

Constatarea nulității şi stabilirea, potrivit legii, a efectelor acesteia se pot face prin acordul părților.

(7)

Dacă părțile nu se înțeleg, nulitatea se pronunță de către instanța judecătorească.

Notă

Decizie de admitere: HP nr. 19/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 573 din 12 iulie 2019:
În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) şi art. 254 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adițional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina şi în legătură cu munca sa, este interzisă şi este sancționată cu nulitatea clauzei astfel negociate.

Secțiunea a 2-a
Concedierea

Articolul 58

(1)

Concedierea reprezintă încetarea contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului.

(2)

Concedierea poate fi dispusă pentru motive care țin de persoana salariatului sau pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Articolul 59

Este interzisă concedierea salariaților:

a)

pe criterii de rasă, cetățenie, etnie, culoare, limbă, religie, origine socială, trăsături genetice, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, opțiune politică, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală, apartenență la o categorie defavorizată;

La data de 27-07-2020 Litera a) din Articolul 59 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul II a fost modificată de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

b)

pentru exercitarea, în condițiile legii, a dreptului la grevă şi a drepturilor sindicale.

Articolul 60

(1)

Concedierea salariaților nu poate fi dispusă:

a)

pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii;

b)

pe durata suspendării activității ca urmare a instituirii carantinei;

c)
pe durata în care femeia salariată este gravidă, în măsura în care angajatorul a luat cunoştinţă de acest fapt anterior emiterii deciziei de concediere;
d)
pe durata concediului de maternitate;
e)
pe durata concediului pentru creşterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani;
f)
pe durata concediului pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;
g)
încetat efecte juridice;
Notă

Prin DECIZIA CURȚII CONSTITUȚIONALE nr. 814 din 24 noiembrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 950 din 22 decembrie 2015, s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, constatându-se că acestea sunt neconstituționale.
Conform art. 147 alin. (1) din CONSTITUȚIA ROMÂNIEI republicată în MONITORUL OFICIAL nr. 767 din 31 octombrie 2003 dispozițiile din legile şi ordonanțele în vigoare, precum şi cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, îşi încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.
Prin urmare, începând cu data de 6 februarie 2016, prevederile art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii îşi încetează efectele juridice, legiuitorul neintervenind pentru modificarea prevederilor atacate.
h)
pe durata efectuării concediului de odihnă.
(2)
Prevederile alin. (1) nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului, în condițiile legii.

Secțiunea a 3-a
Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului

Articolul 61
Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:
a)
în cazul în care salariatul a săvârşit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară;
b)
în cazul în care salariatul este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală;
La data de 01-02-2014 Lit. b) a art. 61 a fost modificată de pct. 2 al art. 61 din LEGEA nr. 255 din 19 iulie 2013 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 515 din 14 august 2013.

c)

în cazul în care, prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, se constată inaptitudinea fizică şi/sau psihică a salariatului, fapt ce nu permite acestuia să îşi îndeplinească atribuțiile corespunzătoare locului de muncă ocupat;

d)

în cazul în care salariatul nu corespunde profesional locului de muncă în care este încadrat.

Articolul 62

(1)

În cazul în care concedierea intervine pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 61 lit. b)-d), angajatorul are obligația de a emite decizia de concediere în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării cauzei concedierii.

(2)

În cazul în care concedierea intervine pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. a), angajatorul poate emite decizia de concediere numai cu respectarea dispozițiilor art. 247-252.

(3)

Decizia se emite în scris şi, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt şi în drept şi să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată şi la instanța judecătorească la care se contestă.

Articolul 63

(1)

Concedierea pentru săvârşirea unei abateri grave sau a unor abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii poate fi dispusă numai după îndeplinirea de către angajator a cercetării disciplinare prealabile şi în termenele stabilite de prezentul cod.

(2)

Concedierea salariatului pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. d) poate fi dispusă numai după evaluarea prealabilă a salariatului, conform procedurii de evaluare stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin regulamentul intern.

Articolul 64

(1)

În cazul în care concedierea se dispune pentru motivele prevăzute la art. 61 lit. c) şi d), precum şi în cazul în care contractul individual de muncă a încetat de drept în temeiul art. 56 alin. (1) lit. e), angajatorul are obligația de a-i propune salariatului alte locuri de muncă vacante în unitate, compatibile cu pregătirea profesională sau, după caz, cu capacitatea de muncă stabilită de medicul de medicină a muncii.

(2)

În situația în care angajatorul nu dispune de locuri de muncă vacante potrivit alin. (1), acesta are obligația de a solicita sprijinul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă în vederea redistribuirii salariatului, corespunzător pregătirii profesionale şi/sau, după caz, capacității de muncă stabilite de medicul de medicină a muncii.

(3)

Salariatul are la dispoziție un termen de 3 zile lucrătoare de la comunicarea angajatorului, conform prevederilor alin. (1), pentru a-şi manifesta în scris consimțământul cu privire la noul loc de muncă oferit.

(4)

În cazul în care salariatul nu îşi manifestă consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3), precum şi după notificarea cazului către agenția teritorială de ocupare a forței de muncă conform alin. (2), angajatorul poate dispune concedierea salariatului.

(5)

În cazul concedierii pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. c) salariatul beneficiază de o compensație, în condițiile stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă, după caz.

Secțiunea a 4-a
Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului

Articolul 65

(1)

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia.

(2)

Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă şi să aibă o cauză reală şi serioasă.

Articolul 66

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului poate fi individuală sau colectivă.

Articolul 67

Salariații concediați pentru motive care nu țin de persoana lor beneficiază de măsuri active de combatere a şomajului şi pot beneficia de compensații în condițiile prevăzute de lege şi de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Secțiunea a 5-a
Concedierea colectivă. Informarea, consultarea salariaților şi procedura concedierilor colective

Articolul 68

(1)

Prin concediere colectivă se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, din unul sau mai multe motive care nu țin de persoana salariatului, a unui număr de:

a)

cel puțin 10 salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați mai mult de 20 de salariați şi mai puțin de 100 de salariați;

b)

cel puțin 10% din salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 100 de salariați, dar mai puțin de 300 de salariați;

c)

cel puțin 30 de salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 300 de salariați.

(2)

La stabilirea numărului efectiv de salariați concediați colectiv, potrivit alin. (1), se iau în calcul şi acei salariați cărora le-au încetat contractele individuale de muncă din inițiativa angajatorului, din unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana salariatului, cu condiția existenței a cel puțin 5 concedieri.

Articolul 69

(1)
În cazul în care angajatorul intenționează să efectueze concedieri colective, acesta are obligația de a iniția, în timp util şi în scopul ajungerii la o înțelegere, în condițiile prevăzute de lege, consultări cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, cu privire cel puțin la:
a)
metodele şi mijloacele de evitare a concedierilor colective sau de reducere a numărului de salariați care vor fi concediați;
b)
atenuarea consecințelor concedierii prin recurgerea la măsuri sociale care vizează, printre altele, sprijin pentru recalificarea sau reconversia profesională a salariaților concediați.
(2)
În perioada în care au loc consultări, potrivit alin. (1), pentru a permite sindicatului sau reprezentanților salariaților să formuleze propuneri în timp util, angajatorul are obligația să le furnizeze toate informațiile relevante şi să le notifice, în scris, următoarele:
a)
numărul total şi categoriile de salariați;
b)
motivele care determină concedierea preconizată;
c)
numărul şi categoriile de salariați care vor fi afectați de concediere;
d)
criteriile avute în vedere, potrivit legii şi/sau contractelor colective de muncă, pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere;
e)
măsurile avute în vedere pentru limitarea numărului concedierilor;
f)
măsurile pentru atenuarea consecințelor concedierii şi compensațiile ce urmează să fie acordate salariaților concediați, conform dispozițiilor legale şi/sau contractului colectiv de muncă aplicabil;
g)
data de la care sau perioada în care vor avea loc concedierile;
h)
termenul înăuntrul căruia sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot face propuneri pentru evitarea ori diminuarea numărului salariaților concediați.
(3)
Criteriile prevăzute la alin. (2) lit. d) se aplică pentru departajarea salariaților după evaluarea realizării obiectivelor de performanță.
(4)
Obligațiile prevăzute la alin. (1) şi (2) se mențin indiferent dacă decizia care determină concedierile colective este luată de către angajator sau de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului.
(5)
În situația în care decizia care determină concedierile colective este luată de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului, acesta nu se poate prevala, în nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) şi (2), de faptul că întreprinderea respectivă nu i-a furnizat informațiile necesare.

Articolul 70

Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la art. 69 alin. (2) inspectoratului teritorial de muncă şi agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă la aceeaşi dată la care a comunicat-o sindicatului sau, după caz, reprezentanților salariaților.

Articolul 71

(1)
Sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot propune angajatorului măsuri în vederea evitării concedierilor ori diminuării numărului salariaților concediați, într-un termen de 10 zile calendaristice de la data primirii notificării.

(2)
Angajatorul are obligația de a răspunde în scris şi motivat la propunerile formulate potrivit prevederilor alin. (1), în termen de 5 zile calendaristice de la primirea acestora.

Articolul 72

(1)
În situația în care, ulterior consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, potrivit prevederilor art. 69 şi 71, angajatorul decide aplicarea măsurii de concediere colectivă, acesta are obligația de a notifica în scris inspectoratul teritorial de muncă şi agenția teritorială de ocupare a forței de muncă, cu cel puțin 30 de zile calendaristice anterioare datei emiterii deciziilor de concediere.

(2)
Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă toate informațiile relevante cu privire la intenția de concediere colectivă, prevăzute la art. 69 alin. (2), precum şi rezultatele consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, prevăzute la art. 69 alin. (1) şi art. 71, în special motivele concedierilor, numărul total al salariaților, numărul salariaților afectați de concediere şi data de la care sau perioada în care vor avea loc aceste concedieri.

(3)
Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la alin. (1) sindicatului sau reprezentanților salariaților, la aceeaşi dată la care a comunicat-o inspectoratului teritorial de muncă şi agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă.

(4)
Sindicatul sau reprezentanții salariaților pot transmite eventuale puncte de vedere inspectoratului teritorial de muncă.

(5)
La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu avizul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune reducerea perioadei prevăzute la alin. (1), fără a aduce atingere drepturilor individuale cu privire la perioada de preaviz.

(6)
Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în termen de 3 zile lucrătoare angajatorul şi sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra reducerii sau prelungirii perioadei prevăzute la alin. (1), precum şi cu privire la motivele care au stat la baza acestei decizii.

(7)
În cazul în care concedierea colectivă preconizată vizează membri ai echipajului unei nave maritime, notificarea prevăzută la alin. (1) se comunică şi autorității competente a statului sub al cărui pavilion navighează nava, cu respectarea prevederilor alin. (2) şi în termenul prevăzut la alin. (1).

La data de 17-06-2018 Articolul 72 din Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul II a fost completat de Punctul 1, Articolul IV din LEGEA nr. 127 din 11 iunie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 491 din 14 iunie 2018

Articolul 73

(1)
În perioada prevăzută la art. 72 alin. (1), agenția teritorială de ocupare a forței de muncă trebuie să caute soluții la problemele ridicate de concedierile colective preconizate şi să le comunice în timp util angajatorului şi sindicatului ori, după caz, reprezentanților salariaților.
(2)
La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu consultarea agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune amânarea momentului emiterii deciziilor de concediere cu maximum 10 zile calendaristice, în cazul în care aspectele legate de concedierea colectivă avută în vedere nu pot fi soluționate până la data stabilită în notificarea de concediere colectivă prevăzută la art. 72 alin. (1) ca fiind data emiterii deciziilor de concediere.
(3)
Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în scris angajatorul şi sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra amânării momentului emiterii deciziilor de concediere, precum şi despre motivele care au stat la baza acestei decizii, înainte de expirarea perioadei inițiale prevăzute la art. 72 alin. (1).

Articolul 74

(1)
În termen de 45 de zile calendaristice de la data concedierii, salariatul concediat prin concediere colectivă are dreptul de a fi reangajat cu prioritate pe postul reînființat în aceeaşi activitate, fără examen, concurs sau perioadă de probă.
(2)
În situația în care în perioada prevăzută la alin. (1) se reiau aceleaşi activități, angajatorul va transmite salariaților care au fost concediați de pe posturile a căror activitate este reluată în aceleaşi condiții de competență profesională o comunicare scrisă, prin care sunt informați asupra reluării activității.
(3)
Salariații au la dispoziție un termen de maximum 5 zile calendaristice de la data comunicării angajatorului, prevăzută la alin. (2), pentru a-şi manifesta în scris consimțământul cu privire la locul de muncă oferit.
(4)
În situația în care salariații care au dreptul de a fi reangajați potrivit alin. (2) nu îşi manifestă în scris consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3) sau refuză locul de muncă oferit, angajatorul poate face noi încadrări pe locurile de muncă rămase vacante.
(5)
Prevederile art. 68-73 nu se aplică salariaților din instituțiile publice şi autoritățile publice.
(6)
Prevederile art. 68-73 nu se aplică în cazul contractelor individuale de muncă încheiate pe durată determinată, cu excepția cazurilor în care aceste concedieri au loc înainte de data expirării acestor contracte.

Secțiunea a 6-a

Dreptul la preaviz

Articolul 75

(1)
Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) şi d), al art. 65 şi 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucrătoare.
(2)
Fac excepție de la prevederile alin. (1) persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. d), care se află în perioada de probă.
(3)
În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător, cu excepția cazului prevăzut la art. 51 alin. (2).

Articolul 76

Decizia de concediere se comunică salariatului în scris şi trebuie să conțină în mod obligatoriu:
a)
motivele care determină concedierea;
b)
durata preavizului;
c)
criteriile de stabilire a ordinii de priorități, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;
d)
lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate şi termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64.

Articolul 77

Decizia de concediere produce efecte de la data comunicării ei salariatului.

Secțiunea a 7-a
Controlul şi sancționarea concedierilor nelegale

Articolul 78

Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.

Articolul 79

În caz de conflict de muncă angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

Articolul 80

(1)
În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei şi va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.
(2)
La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

(3)
În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive şi irevocabile a hotărârii judecătoreşti.

Secțiunea a 8-a
Demisia

Articolul 81

(1)
Prin demisie se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.
(2)
Angajatorul este obligat să înregistreze demisia salariatului. Refuzul angajatorului de a înregistra demisia dă dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.
(3)
Salariatul are dreptul de a nu motiva demisia.
(4)
Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile şi nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.
(5)
Pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să îşi producă toate efectele.
(6)
În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.
(7)
Contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.
(8)
Salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu îşi îndeplineşte obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Capitolul VI
Contractul individual de muncă pe durată determinată

Articolul 82

(1)
Prin derogare de la regula prevăzută la art. 12 alin. (1), angajatorii au posibilitatea de a angaja, în cazurile şi în condițiile prezentului cod, personal salariat cu contract individual de muncă pe durată determinată.
(2)
Contractul individual de muncă pe durată determinată se poate încheia numai în formă scrisă, cu precizarea expresă a duratei pentru care se încheie.
(3)

Contractul individual de muncă pe durată determinată poate fi prelungit, în condițiile prevăzute la art. 83, şi după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, pentru perioada realizării unui proiect, program sau unei lucrări.

(4)

Între aceleaşi părți se pot încheia succesiv cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durată determinată.

(5)

Contractele individuale de muncă pe durată determinată încheiate în termen de 3 luni de la încetarea unui contract de muncă pe durată determinată sunt considerate contracte succesive şi nu pot avea o durată mai mare de 12 luni fiecare.

Articolul 83

Contractul individual de muncă poate fi încheiat pentru o durată determinată numai în următoarele cazuri:

a)

înlocuirea unui salariat în cazul suspendării contractului său de muncă, cu excepția situației în care acel salariat participă la grevă;

b)

creşterea şi/sau modificarea temporară a structurii activității angajatorului;

c)

desfăşurarea unor activități cu caracter sezonier;

d)

în situația în care este încheiat în temeiul unor dispoziții legale emise cu scopul de a favoriza temporar anumite categorii de persoane fără loc de muncă;

e)

angajarea unei persoane care, în termen de 5 ani de la data angajării, îndeplineşte condițiile de pensionare pentru limită de vârstă;

f)

ocuparea unei funcții eligibile în cadrul organizațiilor sindicale, patronale sau al organizațiilor neguvernamentale, pe perioada mandatului;

g)

angajarea pensionarilor care, în condițiile legii, pot cumula pensia cu salariul;

h)

în alte cazuri prevăzute expres de legi speciale ori pentru desfăşurarea unor lucrări, proiecte sau programe.

Articolul 84

(1)

Contractul individual de muncă pe durată determinată nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 36 de luni.

(2)

În cazul în care contractul individual de muncă pe durată determinată este încheiat pentru a înlocui un salariat al cărui contract individual de muncă este suspendat, durata contractului va expira la momentul încetării motivelor ce au determinat suspendarea contractului individual de muncă al salariatului titular.

Articolul 85

Salariatul încadrat cu contract individual de muncă pe durată determinată poate fi supus unei perioade de probă, care nu va depăşi:

a)
5 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mică de 3 luni;
b)
15 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă cuprinsă între 3 şi 6 luni;
c)
30 de zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni;
d)
45 de zile lucrătoare în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni.

Articolul 86

(1)
Angajatorii sunt obligați să informeze salariații angajați cu contract individual de muncă pe durată determinată despre locurile de muncă vacante sau care vor deveni vacante, corespunzătoare pregătirii lor profesionale, şi să le asigure accesul la aceste locuri de muncă în condiții egale cu cele ale salariaților angajați cu contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată. Această informare se face printr-un anunț afişat la sediul angajatorului.
(2)
O copie a anunțului prevăzut la alin. (1) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

Articolul 87

(1)
Referitor la condițiile de angajare şi de muncă, salariații cu contract individual de muncă pe durată determinată nu vor fi tratați mai puțin favorabil decât salariații permanenți comparabili, numai pe motivul duratei contractului individual de muncă, cu excepția cazurilor în care tratamentul diferit este justificat de motive obiective.
(2)
În sensul alin. (1), salariatul permanent comparabil reprezintă salariatul al cărui contract individual de muncă este încheiat pe durată nedeterminată şi care desfăşoară aceeaşi activitate sau una similară, în aceeaşi unitate, avându-se în vedere calificarea/aptitudinile profesionale.
(3)
Atunci când nu există un salariat cu contract individual de muncă încheiat pe durată nedeterminată comparabil în aceeaşi unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.

Capitolul VII
Munca prin agent de muncă temporară

Articolul 88

(1)
Munca prin agent de muncă temporară este munca prestată de un salariat temporar care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară şi care este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea şi conducerea acestuia din urmă.
(2)

Salariatul temporar este persoana care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară, în vederea punerii sale la dispoziția unui utilizator pentru a lucra temporar sub supravegherea şi conducerea acestuia din urmă.

(3)

Agentul de muncă temporară este persoana juridică, autorizată de Ministerul Muncii, Familiei şi Protecției Sociale, care încheie contracte de muncă temporară cu salariați temporari, pentru a-i pune la dispoziția utilizatorului, pentru a lucra pe perioada stabilită de contractul de punere la dispoziție sub supravegherea şi conducerea acestuia. Condițiile de funcționare a agentului de muncă temporară, precum şi procedura de autorizare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4)

Utilizatorul este persoana fizică sau juridică pentru care şi sub supravegherea şi conducerea căreia munceşte temporar un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporară.

(5)

Misiunea de muncă temporară înseamnă acea perioadă în care salariatul temporar este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea şi conducerea acestuia, pentru executarea unei sarcini precise şi cu caracter temporar.

Articolul 89

Un utilizator poate apela la agenți de muncă temporară pentru executarea unei sarcini precise şi cu caracter temporar, cu excepția cazului prevăzut la art. 93.

Articolul 90

(1)

Misiunea de muncă temporară se stabileşte pentru un termen care nu poate fi mai mare de 24 de luni.

(2)

Durata misiunii de muncă temporară poate fi prelungită pe perioade succesive care, adăugate la durata inițială a misiunii, nu poate conduce la depăşirea unei perioade de 36 de luni.

(3)

Condițiile în care durata unei misiuni de muncă temporară poate fi prelungită sunt prevăzute în contractul de muncă temporară sau pot face obiectul unui act adițional la acest contract.

Articolul 91

(1)

Agentul de muncă temporară pune la dispoziția utilizatorului un salariat angajat prin contract de muncă temporară, în baza unui contract de punere la dispoziție încheiat în formă scrisă.

(2)

Contractul de punere la dispoziție trebuie să cuprindă:

a)

durata misiunii;

b)

caracteristicile specifice postului, în special calificarea necesară, locul executării misiunii şi programul de lucru;

c)

condițiile concrete de muncă;

d)

echipamentele individuale de protecție şi de muncă pe care salariatul temporar trebuie să le utilizeze;

e)

orice alte servicii şi facilități în favoarea salariatului temporar;

f)

valoarea comisionului de care beneficiază agentul de muncă temporară, precum şi remunerația la care are dreptul salariatul;

g)

condițiile în care utilizatorul poate refuza un salariat temporar pus la dispoziție de un agent de muncă temporară.

(3)

Orice clauză prin care se interzice angajarea de către utilizator a salariatului temporar după îndeplinirea misiunii este nulă.

Articolul 92

(1)

Salariații temporari au acces la toate serviciile şi facilitățile acordate de utilizator, în aceleaşi condiții ca şi ceilalți salariați ai acestuia.

(2)

Utilizatorul este obligat să asigure salariatului temporar dotarea cu echipamente individuale de protecție şi de muncă, cu excepția situației în care prin contractul de punere la dispoziție dotarea este în sarcina agentului de muncă temporară.

(3)

Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune nu poate fi inferior celui pe care îl primeşte salariatul utilizatorului, care prestează aceeaşi muncă sau una similară cu cea a salariatului temporar.

La data de 25-01-2015 Alin. (3) al art. 92 a fost introdus de pct. 3 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

(4)

În măsura în care utilizatorul nu are angajat un astfel de salariat, salariul primit de salariatul temporar va fi stabilit luându-se în considerare salariul unei persoane angajate cu contract individual de muncă şi care prestează aceeaşi muncă sau una similară, astfel cum este stabilit prin contractul colectiv de muncă aplicabil la nivelul utilizatorului.

La data de 25-01-2015 Alin. (4) al art. 92 a fost introdus de pct. 3 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

Articolul 93

Utilizatorul nu poate beneficia de serviciile salariatului temporar, dacă urmăreşte să înlocuiască astfel un salariat al său al cărui contract de muncă este suspendat ca urmare a participării la grevă.

Articolul 94

(1)

Contractul de muncă temporară este un contract individual de muncă ce se încheie în scris între agentul de muncă temporară şi salariatul temporar, pe durata unei misiuni.

(2)

În contractul de muncă temporară se precizează, în afara elementelor prevăzute la art. 17 şi art. 18 alin. (1), condițiile în care urmează să se desfăşoare misiunea, durata misiunii, identitatea şi sediul utilizatorului, precum şi cuantumul şi modalitățile remunerației salariatului temporar.

Articolul 95

(1)
Contractul de muncă temporară se poate încheia şi pentru mai multe misiuni, cu respectarea termenului prevăzut la art. 90 alin. (2).
(2)
Agentul de muncă temporară poate încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, situație în care în perioada dintre două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară.
(3)
Pentru fiecare nouă misiune între părți se încheie un contract de muncă temporară, în care vor fi precizate toate elementele prevăzute la art. 94 alin. (2).
(4)
Contractul de muncă temporară încetează la terminarea misiunii pentru care a fost încheiat sau dacă utilizatorul renunță la serviciile sale înainte de încheierea misiunii, în condițiile contractului de punere la dispoziție.

Articolul 96

(1)
Pe toată durata misiunii salariatul temporar beneficiază de salariul plătit de agentul de muncă temporară.
(2)
Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune se stabileşte prin negociere directă cu agentul de muncă temporară şi nu poate fi mai mic decât salariul minim brut pe țară garantat în plată.
(3)
Agentul de muncă temporară este cel care reține şi virează toate contribuțiile şi impozitele datorate de salariatul temporar către bugetele statului şi plăteşte pentru acesta toate contribuțiile datorate în condițiile legii.
(4)
În cazul în care în termen de 15 zile calendaristice de la data la care obligațiile privind plata salariului şi cele privind contribuțiile şi impozitele au devenit scadente şi exigibile, iar agentul de muncă temporară nu le execută, ele vor fi plătite de utilizator, în baza solicitării salariatului temporar.
(5)
Utilizatorul care a plătit sumele datorate potrivit alin. (4) se subrogă, pentru sumele plătite, în drepturile salariatului temporar împotriva agentului de muncă temporară.

Articolul 97

Prin contractul de muncă temporară se poate stabili o perioadă de probă pentru realizarea misiunii, a cărei durată nu poate fi mai mare de:
a)
două zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mică sau egală cu o lună;
b)
5 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între o lună şi 3 luni;
c)

15 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între 3 şi 6 luni;

d)

20 de zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mare de 6 luni;

e)

30 de zile lucrătoare, în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului de muncă temporară mai mare de 6 luni.

Articolul 98

(1)

Pe parcursul misiunii utilizatorul răspunde pentru asigurarea condițiilor de muncă pentru salariatul temporar, în conformitate cu legislația în vigoare.

(2)

Utilizatorul va notifica de îndată agentului de muncă temporară orice accident de muncă sau îmbolnăvire profesională de care a luat cunoştință şi a cărei victimă a fost un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporară.

Articolul 99

(1)

La încetarea misiunii salariatul temporar poate încheia cu utilizatorul un contract individual de muncă.

(2)

În cazul în care utilizatorul angajează, după o misiune, un salariat temporar, durata misiunii efectuate se ia în calcul la stabilirea drepturilor salariale, precum şi a celorlalte drepturi prevăzute de legislația muncii.

Articolul 100

Agentul de muncă temporară care concediază salariatul temporar înainte de termenul prevăzut în contractul de muncă temporară, pentru alte motive decât cele disciplinare, are obligația de a respecta reglementările legale privind încetarea contractului individual de muncă pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Articolul 101

Cu excepția dispozițiilor speciale contrare, prevăzute în prezentul capitol, dispozițiile legale, prevederile regulamentelor interne, precum şi cele ale contractelor colective de muncă aplicabile salariaților angajați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată la utilizator se aplică în egală măsură şi salariaților temporari pe durata misiunii la acesta.

Articolul 102

Agenții de muncă temporară nu percep nicio taxă salariaților temporari în schimbul demersurilor în vederea recrutării acestora de către utilizator sau pentru încheierea unui contract de muncă temporară.

Capitolul VIII
Contractul individual de muncă cu timp parțial

Articolul 103

Salariatul cu fracțiune de normă este salariatul al cărui număr de ore normale de lucru, calculate săptămânal sau ca medie lunară, este inferior numărului de ore normale de lucru al unui salariat cu normă întreagă comparabil.

Articolul 104

(1)
Angajatorul poate încadra salariați cu fracțiune de normă prin contracte individuale de muncă pe durată nedeterminată sau pe durată determinată, denumite contracte individuale de muncă cu timp parțial.

(2)
Contractul individual de muncă cu timp parțial se încheie numai în formă scrisă.

(3)
Salariatul comparabil este salariatul cu normă întreagă din aceeaşi unitate, care are acelaşi tip de contract individual de muncă, prestează aceeaşi activitate sau una similară cu cea a salariatului angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, avându-se în vedere şi alte considerente, cum ar fi vechimea în muncă şi calificarea/aptitudinile profesionale.

(4)
Atunci când nu există un salariat comparabil în aceeaşi unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.

Articolul 105

(1)
Contractul individual de muncă cu timp parțial cuprinde, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (3), următoarele:

a)
durata muncii şi repartizarea programului de lucru;

b)
condițiile în care se poate modifica programul de lucru;

c)
interdicția de a efectua ore suplimentare, cu excepția cazurilor de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor acestora.

(2)
În situația în care într-un contract individual de muncă cu timp parțial nu sunt precizate elementele prevăzute la alin. (1), contractul se consideră a fi încheiat pentru normă întreagă.

Articolul 106

(1)
Salariatul încadrat cu contract de muncă cu timp parțial se bucură de drepturile salariaților cu normă întreagă, în condițiile prevăzute de lege şi de contractele colective de muncă aplicabile.

(2)
Drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru.

Articolul 107

(1)
Angajatorul este obligat ca, în măsura în care este posibil, să ia în considerare cererile salariaților de a se transfera fie de la un loc de muncă cu normă întreagă la unul cu fracțiune de normă, fie de la un loc de

muncă cu fracțiune de normă la un loc de muncă cu normă întreagă sau de a-şi mări programul de lucru, în cazul în care apare această oportunitate.

(2)

Angajatorul este obligat să informeze la timp cu privire la apariția unor locuri de muncă cu fracțiune de normă sau cu normă întreagă, pentru a facilita transferurile de la normă întreagă la fracțiune de normă şi invers. Această informare se face printr-un anunț afişat la sediul angajatorului.

(3)

O copie a anunțului prevăzut la alin. (2) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

(4)

Angajatorul asigură, în măsura în care este posibil, accesul la locuri de muncă cu fracțiune de normă la toate nivelurile.

Capitolul IX
Munca la domiciliu

Articolul 108

(1)

Sunt considerați salariați cu munca la domiciliu acei salariați care îndeplinesc, la domiciliul lor, atribuțiile specifice funcției pe care o dețin.

(2)

În vederea îndeplinirii sarcinilor de serviciu ce le revin, salariații cu munca la domiciliu îşi stabilesc singuri programul de lucru.

(3)

Angajatorul este în drept să verifice activitatea salariatului cu munca la domiciliu, în condițiile stabilite prin contractul individual de muncă.

Articolul 109

Contractul individual de muncă la domiciliu se încheie numai în formă scrisă şi conține, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (3), următoarele:

a)

precizarea expresă că salariatul lucrează la domiciliu;

b)

programul în cadrul căruia angajatorul este în drept să controleze activitatea salariatului său şi modalitatea concretă de realizare a controlului;

c)

obligația angajatorului de a asigura transportul la şi de la domiciliul salariatului, după caz, al materiilor prime şi materialelor pe care le utilizează în activitate, precum şi al produselor finite pe care le realizează.

Articolul 110

(1)

Salariatul cu munca la domiciliu se bucură de toate drepturile recunoscute prin lege şi prin contractele colective de muncă aplicabile salariaților al căror loc de muncă este la sediul angajatorului.

(2)

Prin contractele colective de muncă şi/sau prin contractele individuale de muncă se pot stabili şi alte condiții specifice privind munca la domiciliu, în conformitate cu legislația în vigoare.

(3)

Salariații cu munca la domiciliu au obligația de a respecta şi de a asigura confidențialitatea informațiilor şi documentelor utilizate în timpul muncii la domiciliu.
La data de 06-05-2021 Articolul 110 din Capitolul IX , Titlul II a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 36 din 5 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 474 din 06 mai 2021

Titlul III
Timpul de muncă şi timpul de odihnă
Capitolul I
Timpul de muncă
Secțiunea 1
Durata timpului de muncă

Articolul 111

Timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului şi îndeplineşte sarcinile şi atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil şi/sau ale legislației în vigoare.

Articolul 112

(1)
Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi şi de 40 de ore pe săptămână.
(2)
În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi şi de 30 de ore pe săptămână.

Articolul 113

(1)
Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.
(2)
În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta şi pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

Articolul 114

(1)
Durata maximă legală a timpului de muncă nu poate depăşi 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.
(2)
Prin excepție, durata timpului de muncă, ce include şi orele suplimentare, poate fi prelungită peste 48 de ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 4 luni calendaristice, să nu depăşească 48 de ore pe săptămână.
(3)

Pentru anumite activități sau profesii stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, se pot negocia, prin contractul colectiv de muncă respectiv, perioade de referință mai mari de 4 luni, dar care să nu depășească 6 luni.

(4)

Sub rezerva respectării reglementărilor privind protecția sănătății și securității în muncă a salariaților, din motive obiective, tehnice sau privind organizarea muncii, contractele colective de muncă pot prevedea derogări de la durata perioadei de referință stabilite la alin. (3), dar pentru perioade de referință care în niciun caz să nu depășească 12 luni.

(5)

La stabilirea perioadelor de referință prevăzute la alin. (2)-(4) nu se iau în calcul durata concediului de odihnă anual și situațiile de suspendare a contractului individual de muncă.

(6)

Prevederile alin. (1)-(4) nu se aplică tinerilor care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

Articolul 115

(1)

Pentru anumite sectoare de activitate, unități sau profesii se poate stabili prin negocieri colective sau individuale ori prin acte normative specifice o durată zilnică a timpului de muncă mai mică sau mai mare de 8 ore.

(2)

Durata zilnică a timpului de muncă de 12 ore va fi urmată de o perioadă de repaus de 24 de ore.

Articolul 116

(1)

Modul concret de stabilire a programului de lucru inegal în cadrul săptămânii de lucru de 40 de ore, precum și în cadrul săptămânii de lucru comprimate va fi negociat prin contractul colectiv de muncă la nivelul angajatorului sau, în absența acestuia, va fi prevăzut în regulamentul intern.

(2)

Programul de lucru inegal poate funcționa numai dacă este specificat expres în contractul individual de muncă.

Articolul 117

Programul de muncă și modul de repartizare a acestuia pe zile sunt aduse la cunoștință salariaților și sunt afișate la sediul angajatorului.

Articolul 118

(1)

Angajatorul poate stabili programe individualizate de muncă, cu acordul sau la solicitarea salariatului în cauză.

(2)

Programele individualizate de muncă presupun un mod de organizare flexibil a timpului de muncă.

(3)

Durata zilnică a timpului de muncă este împărțită în două perioade: o perioadă fixă în care personalul se află simultan la locul de muncă și o perioadă variabilă, mobilă, în care salariatul își alege orele de sosire și de plecare, cu respectarea timpului de muncă zilnic.

(4)

Programul individualizat de muncă poate funcționa numai cu respectarea dispozițiilor art. 112 şi 114.

Articolul 119

(1)
Angajatorul are obligația de a ține la locul de muncă definit potrivit art. 16^1 evidența orelor de muncă prestate zilnic de fiecare salariat, cu evidențierea orelor de începere şi de sfârşit ale programului de lucru, şi de a supune controlului inspectorilor de muncă această evidență, ori de câte ori se solicită acest lucru.
(2)
Pentru salariații mobili, salariații care desfăşoară muncă la domiciliu şi salariații microîntreprinderilor definite la art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 346/2004, cu modificările şi completările ulterioare, angajatorul ține evidența orelor de muncă prestate zilnic de fiecare salariat în condițiile stabilite cu salariații prin acord scris, în funcție de activitatea specifică desfăşurată de către aceştia.
La data de 06-05-2021 Alineatul (2) din Articolul 119 , Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul III a fost modificat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 37 din 5 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 474 din 06 mai 2021

La data de 13-04-2018 Articolul 119 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul III a fost modificat de Punctul 4, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

Secțiunea a 2-a
Munca suplimentară

Articolul 120

(1)
Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată muncă suplimentară.
(2)
Munca suplimentară nu poate fi efectuată fără acordul salariatului, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Articolul 121

(1)
La solicitarea angajatorului salariații pot efectua muncă suplimentară, cu respectarea prevederilor art. 114 sau 115, după caz.
(2)
Efectuarea muncii suplimentare peste limita stabilită potrivit prevederilor art. 114 sau 115, după caz, este interzisă, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Articolul 122

(1)
Munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 90 de zile calendaristice după efectuarea acesteia.

La data de 05-10-2021 Alineatul (1) din Articolul 122 , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul III a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 4 octombrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 951 din 05 octombrie 2021

(2)
În aceste condiții salariatul beneficiază de salariul corespunzător pentru orele prestate peste programul normal de lucru.
(3)
În perioadele de reducere a activității angajatorul are posibilitatea de a acorda zile libere plătite din care pot fi compensate orele suplimentare ce vor fi prestate în următoarele 12 luni.

Articolul 123

(1)
În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.
(2)
Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabileşte prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, şi nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.

Articolul 124

Tinerii în vârstă de până la 18 ani nu pot presta muncă suplimentară.

Secțiunea a 3-a
Munca de noapte

Articolul 125

(1)
Munca prestată între orele 22,00-6,00 este considerată muncă de noapte.
(2)
Salariatul de noapte reprezintă, după caz:
a)
salariatul care efectuează muncă de noapte cel puțin 3 ore din timpul său zilnic de lucru;
b)
salariatul care efectuează muncă de noapte în proporție de cel puțin 30% din timpul său lunar de lucru.
(3)
Durata normală a timpului de lucru, pentru salariatul de noapte, nu va depăşi o medie de 8 ore pe zi, calculată pe o perioadă de referință de maximum 3 luni calendaristice, cu respectarea prevederilor legale cu privire la repausul săptămânal.
(4)
Durata normală a timpului de lucru pentru salariații de noapte a căror activitate se desfăşoară în condiții speciale sau deosebite de muncă nu va depăşi 8 ore pe parcursul oricărei perioade de 24 de ore decât în cazul în care majorarea acestei durate este prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil şi numai în situația în care o astfel de prevedere nu contravine unor prevederi exprese stabilite în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.
(5)

În situația prevăzută la alin. (4), angajatorul este obligat să acorde perioade de repaus compensatorii echivalente sau compensare în bani a orelor de noapte lucrate peste durata de 8 ore.

(6)

Angajatorul care, în mod frecvent, utilizează munca de noapte este obligat să informeze despre aceasta inspectoratul teritorial de muncă.

Articolul 126

Salariații de noapte beneficiază:

a)

fie de program de lucru redus cu o oră față de durata normală a zilei de muncă, pentru zilele în care efectuează cel puțin 3 ore de muncă de noapte, fără ca aceasta să ducă la scăderea salariului de bază;

b)

fie de un spor pentru munca prestată în timpul nopții de 25% din salariul de bază, dacă timpul astfel lucrat reprezintă cel puțin 3 ore de noapte din timpul normal de lucru.

Articolul 127

(1)

Salariații care urmează să desfăşoare muncă de noapte în condițiile art. 125 alin. (2) sunt supuşi unui examen medical gratuit înainte de începerea activității şi, după aceea, periodic.

(2)

Condițiile de efectuare a examenului medical şi periodicitatea acestuia se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin comun al ministrului muncii, familiei şi protecției sociale şi al ministrului sănătății.

(3)

Salariații care desfăşoară muncă de noapte şi au probleme de sănătate recunoscute ca având legătură cu aceasta vor fi trecuți la o muncă de zi pentru care sunt apți.

Articolul 128

(1)

Tinerii care nu au împlinit vârsta de 18 ani nu pot presta muncă de noapte.

(2)

Femeile gravide, lăuzele şi cele care alăptează nu pot fi obligate să presteze muncă de noapte.

Secțiunea a 4-a
Norma de muncă

Articolul 129

Norma de muncă exprimă cantitatea de muncă necesară pentru efectuarea operațiunilor sau lucrărilor de către o persoană cu calificare corespunzătoare, care lucrează cu intensitate normală, în condițiile unor procese tehnologice şi de muncă determinate. Norma de muncă cuprinde timpul productiv, timpul pentru întreruperi impuse de desfăşurarea procesului tehnologic, timpul pentru pauze legale în cadrul programului de muncă.

Articolul 130

Norma de muncă se exprimă, în funcție de caracteristicile procesului de producție sau de alte activități ce se normează, sub formă de norme de timp, norme de producție, norme de personal, sferă de atribuții sau sub alte forme corespunzătoare specificului fiecărei activități.

Articolul 131

Normarea muncii se aplică tuturor categoriilor de salariați.

Articolul 132

Normele de muncă se elaborează de către angajator, conform normativelor în vigoare, sau, în cazul în care nu există normative, normele de muncă se elaborează de către angajator după consultarea sindicatului reprezentativ ori, după caz, a reprezentanților salariaților.

Capitolul II
Repausuri periodice

Articolul 133

Perioada de repaus reprezintă orice perioadă care nu este timp de muncă.

Secțiunea 1
Pauza de masă şi repausul zilnic

Articolul 134

(1)
În cazurile în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 6 ore, salariații au dreptul la pauză de masă şi la alte pauze, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Notă

Decizie de admitere: HP nr. 19/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 573 din 12 iulie 2019:
În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) şi art. 254 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adițional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina şi în legătură cu munca sa, este interzisă şi este sancționată cu nulitatea clauzei astfel negociate.

(2)
Tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de o pauză de masă de cel puțin 30 de minute, în cazul în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 4 ore şi jumătate.

(3)
Pauzele, cu excepția dispozițiilor contrare din contractul colectiv de muncă aplicabil şi din regulamentul intern, nu se vor include în durata zilnică normală a timpului de muncă.

Articolul 135

(1)
Salariații au dreptul între două zile de muncă la un repaus care nu poate fi mai mic de 12 ore consecutive.

(2)
Prin excepție, în cazul muncii în schimburi, acest repaus nu poate fi mai mic de 8 ore între schimburi.

Articolul 136

(1)
Muncă în schimburi reprezintă orice mod de organizare a programului de lucru, potrivit căruia salariații se succed unul pe altul la acelaşi post de muncă, potrivit unui anumit program, inclusiv program rotativ, şi care poate fi de tip continuu sau discontinuu, implicând pentru salariat necesitatea realizării unei

activități în intervale orare diferite în raport cu o perioadă zilnică sau săptămânală, stabilită prin contractul individual de muncă.

(2)

Salariat în schimburi reprezintă orice salariat al cărui program de lucru se înscrie în cadrul programului de muncă în schimburi.

Secțiunea a 2-a
Repausul săptămânal

Articolul 137

(1)

Repausul săptămânal este de 48 de ore consecutive, de regulă sâmbăta şi duminica.

La data de 11-05-2015 Alin. (1) al art. 137 a fost modificat de art. unic din LEGEA nr. 97 din 7 mai 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 316 din 8 mai 2015.

(2)

În cazul în care repausul în zilele de sâmbătă şi duminică ar prejudicia interesul public sau desfăşurarea normală a activității, repausul săptămânal poate fi acordat şi în alte zile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(3)

În situația prevăzută la alin. (2) salariații vor beneficia de un spor la salariu stabilit prin contractul colectiv de muncă sau, după caz, prin contractul individual de muncă.

(4)

În situații de excepție zilele de repaus săptămânal sunt acordate cumulat, după o perioadă de activitate continuă ce nu poate depăşi 14 zile calendaristice, cu autorizarea inspectoratului teritorial de muncă şi cu acordul sindicatului sau, după caz, al reprezentanților salariaților.

(5)

Salariații al căror repaus săptămânal se acordă în condițiile alin. (4) au dreptul la dublul compensațiilor cuvenite potrivit art. 123 alin. (2).

Articolul 138

(1)

În cazul unor lucrări urgente, a căror executare imediată este necesară pentru organizarea unor măsuri de salvare a persoanelor sau bunurilor angajatorului, pentru evitarea unor accidente iminente sau pentru înlăturarea efectelor pe care aceste accidente le-au produs asupra materialelor, instalațiilor sau clădirilor unității, repausul săptămânal poate fi suspendat pentru personalul necesar în vederea executării acestor lucrări.

(2)

Salariații al căror repaus săptămânal a fost suspendat în condițiile alin. (1) au dreptul la dublul compensațiilor cuvenite potrivit art. 123 alin. (2).

Secțiunea a 3-a
Sărbătorile legale

Articolul 139

(1)

Zilele de sărbătoare legală în care nu se lucrează sunt:

–
1 şi 2 ianuarie;
–
24 ianuarie – Ziua Unirii Principatelor Române;
–
Vinerea Mare, ultima zi de vineri înaintea Paştelui;
La data de 16-03-2018 Alineatul (1) din Articolul 139 , Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 64 din 12 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 226 din 13 martie 2018

–
prima şi a doua zi de Paşti;
–
1 mai;
–
1 iunie;
La data de 21-11-2016 Alineatul (1) din Articolul 139 , Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 220 din 17 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 931 din 18 noiembrie 2016

–
prima şi a doua zi de Rusalii;
–
Adormirea Maicii Domnului;
–
30 noiembrie - Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi chemat, Ocrotitorul României;
–
1 decembrie;
–
prima şi a doua zi de Crăciun;
–
două zile pentru fiecare dintre cele 3 sărbători religioase anuale, declarate astfel de cultele religioase legale, altele decât cele creştine, pentru persoanele aparținând acestora.
La data de 16-10-2016 Alineatul (1) din Articolul 139 , Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost modificat de ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 176 din 7 octombrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 808 din 13 octombrie 2016

(2)
Acordarea zilelor libere se face de către angajator.
(2^1)
Pentru salariații care aparțin de un cult religios legal, creştin, zilele libere pentru Vinerea Mare - ultima zi de vineri înaintea Paştelui, prima şi a doua zi de Paşti, prima şi a doua zi de Rusalii se acordă în funcție de data la care sunt celebrate de acel cult.

La data de 06-04-2020 Articolul 139 din Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 37 din 2 aprilie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 280 din 03 aprilie 2020

(3)
Zilele libere stabilite potrivit alin. (1) pentru persoanele aparținând cultelor religioase legale, altele decât cele creştine, se acordă de către angajator în alte zile decât zilele de sărbătoare legală stabilite potrivit legii sau de concediu de odihnă anual.
La data de 13-04-2018 Articolul 139 din Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de Punctul 4^1, Punctul 5, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(3^1)
Salariații care au beneficiat de zilele libere pentru Vinerea Mare - ultima zi de vineri înaintea Paştelui, prima şi a doua zi de Paşti, prima şi a doua zi de Rusalii, atât la datele stabilite pentru cultul religios legal, creştin, de care aparțin, cât şi pentru alt cult creştin, vor recupera zilele libere suplimentare pe baza unui program stabilit de angajator.
La data de 06-04-2020 Articolul 139 din Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de Punctul 2, Articolul I din LEGEA nr. 37 din 2 aprilie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 280 din 03 aprilie 2020

(4)
Până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, pentru personalul din sistemul bugetar, zilele lucrătoare pentru care se acordă zile libere, zile care precedă şi/sau care succedă zilelor de sărbătoare legală în care nu se lucrează, prevăzute la alin. (1), precum şi zilele în care se recuperează orele de muncă neefectuate.
La data de 29-07-2019 Articolul 139 din Sectiunea a 3-a , Capitolul II , Titlul III a fost completat de ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 153 din 24 iulie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 623 din 26 iulie 2019

Articolul 140

Prin hotărâre a Guvernului se vor stabili programe de lucru adecvate pentru unitățile sanitare şi pentru cele de alimentație publică, în scopul asigurării asistenței sanitare şi, respectiv, al aprovizionării populației cu produse alimentare de strictă necesitate, a căror aplicare este obligatorie.

Articolul 141

Prevederile art. 139 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității.

Articolul 142

(1)
Salariaților care lucrează în unitățile prevăzute la art. 140, precum şi la locurile de muncă prevăzute la art. 141 li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile.
(2)

În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

Articolul 143

Prin contractul colectiv de muncă aplicabil se pot stabili şi alte zile libere.

Capitolul III
Concediile
Secțiunea 1
Concediul de odihnă anual şi alte concedii ale salariaților

Articolul 144

(1)
Dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților.
(2)
Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.

Articolul 145

(1)
Durata minimă a concediului de odihnă anual este de 20 de zile lucrătoare.
(2)
Durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabileşte în contractul individual de muncă, cu respectarea legii şi a contractelor colective de muncă aplicabile.
La data de 25-01-2015 Alin. (2) al art. 145 a fost modificat de pct. 4 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

(3)
Sărbătorile legale în care nu se lucrează, precum şi zilele libere plătite stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil nu sunt incluse în durata concediului de odihnă anual.
(4)
La stabilirea duratei concediului de odihnă anual, perioadele de incapacitate temporară de muncă şi cele aferente concediului de maternitate, concediului de risc maternal şi concediului pentru îngrijirea copilului bolnav se consideră perioade de activitate prestată.
La data de 25-01-2015 Alin. (4) al art. 145 a fost introdus de pct. 5 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

(5)
În situația în care incapacitatea temporară de muncă sau concediul de maternitate, concediul de risc maternal ori concediul pentru îngrijirea copilului bolnav a survenit în timpul efectuării concediului de odihnă anual, acesta se întrerupe, urmând ca salariatul să efectueze restul zilelor de concediu după ce a încetat situația de incapacitate temporară de muncă, de maternitate, de risc maternal ori cea de îngrijire a copilului bolnav, iar când nu este posibil urmează ca zilele neefectuate să fie reprogramate.
La data de 25-01-2015 Alin. (5) al art. 145 a fost introdus de pct. 5 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

(6)
Salariatul are dreptul la concediu de odihnă anual şi în situaţia în care incapacitatea temporară de muncă se menţine, în condiţiile legii, pe întreaga perioadă a unui an calendaristic, angajatorul fiind obligat să acorde concediul de odihnă anual într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care acesta s-a aflat în concediu medical.
La data de 25-01-2015 Alin. (6) al art. 145 a fost introdus de pct. 5 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

Articolul 146

(1)
Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an.
(2)
În cazul în care salariatul, din motive justificate, nu poate efectua, integral sau parţial, concediul de odihnă anual la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual.
(3)
Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă.
La data de 25-01-2015 Art. 146 a fost modificat de pct. 6 al art. I din LEGEA nr. 12 din 20 ianuarie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

Articolul 147

(1)
Salariaţii care lucrează în condiţii grele, periculoase sau vătămătoare, nevăzătorii, alte persoane cu handicap şi tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de un concediu de odihnă suplimentar de cel puţin 3 zile lucrătoare.
(2)
Numărul de zile lucrătoare aferent concediului de odihnă suplimentar pentru categoriile de salariaţi prevăzute la alin. (1) se stabileşte prin contractul colectiv de muncă aplicabil şi va fi de cel puţin 3 zile lucrătoare.

Articolul 147^1

(1)
Salariatele care urmează o procedură de fertilizare ,"in vitro", beneficiază anual, de un concediu de odihnă suplimentar, plătit, de trei zile care se acordă după cum urmează:
a)
1 zi la data efectuării punctiei ovariene;
b)
2 zile începând cu data efectuării embriotransferului.
(2)
Cererea privind acordarea concediului de odihnă suplimentar prevăzut la alin. (1) va fi însoţită de scrisoarea medicală eliberată de medicul specialist, în condiţiile legii.

La data de 19-04-2019 Sectiunea 1 din Capitolul III , Titlul III a fost completată de Articolul IV din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 26 din 18 aprilie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 309 din 19 aprilie 2019

Articolul 148

(1)
Efectuarea concediului de odihnă se realizează în baza unei programări colective sau individuale stabilite de angajator cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților, pentru programările colective, ori cu consultarea salariatului, pentru programările individuale. Programarea se face până la sfârşitul anului calendaristic pentru anul următor.
(2)
Prin programările colective se pot stabili perioade de concediu care nu pot fi mai mici de 3 luni pe categorii de personal sau locuri de muncă.
(3)
Prin programare individuală se poate stabili data efectuării concediului sau, după caz, perioada în care salariatul are dreptul de a efectua concediul, perioadă care nu poate fi mai mare de 3 luni.
(4)
În cadrul perioadelor de concediu stabilite conform alin. (2) şi (3) salariatul poate solicita efectuarea concediului cu cel puțin 60 de zile anterioare efectuării acestuia.
(5)
În cazul în care programarea concediilor se face fracționat, angajatorul este obligat să stabilească programarea astfel încât fiecare salariat să efectueze într-un an calendaristic cel puțin 10 zile lucrătoare de concediu neîntrerupt.

Articolul 149

Salariatul este obligat să efectueze în natură concediul de odihnă în perioada în care a fost programat, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege sau atunci când, din motive obiective, concediul nu poate fi efectuat.

Articolul 150

(1)
Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile şi sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.
(2)
Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.
(3)
Indemnizația de concediu de odihnă se plăteşte de către angajator cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de plecarea în concediu.

Articolul 151

(1)
Concediul de odihnă poate fi întrerupt, la cererea salariatului, pentru motive obiective.

(2)
Angajatorul poate rechema salariatul din concediul de odihnă în caz de forță majoră sau pentru interese urgente care impun prezența salariatului la locul de muncă. În acest caz angajatorul are obligația de a suporta toate cheltuielile salariatului şi ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum şi eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă.

Articolul 152

(1)
În cazul unor evenimente familiale deosebite, salariații au dreptul la zile libere plătite, care nu se includ în durata concediului de odihnă.

(2)
Evenimentele familiale deosebite şi numărul zilelor libere plătite sunt stabilite prin lege, prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Articolul 153

(1)
Pentru rezolvarea unor situații personale salariații au dreptul la concedii fără plată.

(2)
Durata concediului fără plată se stabileşte prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Secțiunea a 2-a
Concediile pentru formare profesională

Articolul 154

(1)
Salariații au dreptul să beneficieze, la cerere, de concedii pentru formare profesională.

(2)
Concediile pentru formare profesională se pot acorda cu sau fără plată.

Articolul 155

(1)
Concediile fără plată pentru formare profesională se acordă la solicitarea salariatului, pe perioada formării profesionale pe care salariatul o urmează din inițiativa sa.

(2)
Angajatorul poate respinge solicitarea salariatului numai dacă absența salariatului ar prejudicia grav desfăşurarea activității.

Articolul 156

(1)
Cererea de concediu fără plată pentru formare profesională trebuie să fie înaintată angajatorului cu cel puțin o lună înainte de efectuarea acestuia şi trebuie să precizeze data de începere a stagiului de formare profesională, domeniul şi durata acestuia, precum şi denumirea instituției de formare profesională.

(2)
Efectuarea concediului fără plată pentru formare profesională se poate realiza şi fracționat în cursul unui an calendaristic, pentru susținerea examenelor de absolvire a unor forme de învățământ sau pentru

susținerea examenelor de promovare în anul următor în cadrul instituțiilor de învățământ superior, cu respectarea condițiilor stabilite la alin. (1).

Articolul 157

(1)
În cazul în care angajatorul nu şi-a respectat obligația de a asigura pe cheltuiala sa participarea unui salariat la formare profesională în condițiile prevăzute de lege, salariatul are dreptul la un concediu pentru formare profesională, plătit de angajator, de până la 10 zile lucrătoare sau de până la 80 de ore.
(2)
În situația prevăzută la alin. (1) indemnizația de concediu va fi stabilită conform art. 150.
(3)
Perioada în care salariatul beneficiază de concediul plătit prevăzut la alin. (1) se stabileşte de comun acord cu angajatorul. Cererea de concediu plătit pentru formare profesională va fi înaintată angajatorului în condițiile prevăzute la art. 156 alin. (1).

Articolul 158

Durata concediului pentru formare profesională nu poate fi dedusă din durata concediului de odihnă anual şi este asimilată unei perioade de muncă efectivă în ceea ce priveşte drepturile cuvenite salariatului, altele decât salariul.

Titlul IV
Salarizarea
Capitolul I
Dispoziții generale

Articolul 159

(1)
Salariul reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă.
(2)
Pentru munca prestată în baza contractului individual de muncă fiecare salariat are dreptul la un salariu exprimat în bani.
(3)
La stabilirea şi la acordarea salariului este interzisă orice discriminare pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Articolul 160

Salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum şi alte adaosuri.

Articolul 161

Salariile se plătesc înaintea oricăror alte obligații băneşti ale angajatorilor.

Articolul 162

(1)
Nivelurile salariale minime se stabilesc prin contractele colective de muncă aplicabile.
(2)

Salariul individual se stabileşte prin negocieri individuale între angajator şi salariat.

(3)

Sistemul de salarizare a personalului din autoritățile şi instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale şi bugetele fondurilor speciale se stabileşte prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.

Articolul 163

(1)

Salariul este confidențial, angajatorul având obligația de a lua măsurile necesare pentru asigurarea confidențialității.

(2)

În scopul promovării intereselor şi apărării drepturilor salariaților, confidențialitatea salariilor nu poate fi opusă sindicatelor sau, după caz, reprezentanților salariaților, în strictă legătură cu interesele acestora şi în relația lor directă cu angajatorul.

Capitolul II
Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată

Articolul 164

(1)

Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător programului normal de muncă, se stabileşte prin hotărâre a Guvernului, după consultarea sindicatelor şi a patronatelor. În cazul în care programul normal de muncă este, potrivit legii, mai mic de 8 ore zilnic, salariul de bază minim brut orar se calculează prin raportarea salariului de bază minim brut pe țară la numărul mediu de ore lunar potrivit programului legal de lucru aprobat.

Notă

Art. 1 din HOTĂRÂREA nr. 1.071 din 4 octombrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 950 din 5 octombrie 2021 prevede:

Începând cu data de 1 ianuarie 2022, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut la art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se stabileşte în bani, fără a include sporuri şi alte adaosuri, la suma de 2.550 lei lunar, pentru un program normal de lucru în medie de 167,333 ore pe lună, reprezentând 15,239 lei/oră.

Art. 1 din HOTĂRÂREA nr. 4 din 13 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 40 din 13 ianuarie 2021, prevede:

"Articolul 1

(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut la art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se stabileşte în bani, fără a include sporuri şi alte adaosuri, la suma de 2.300 lei lunar, pentru un program normal de lucru în medie de 169,333 ore pe lună, reprezentând 13,583 lei/oră."

Articolul 1 din HOTĂRÂREA nr. 935 din 13 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 1010 din 16 decembrie 2019, prevede:

"Articolul 1

(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2020, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut la art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se stabileşte în bani, fără a include sporuri şi alte adaosuri, la suma de 2.230 lei lunar, pentru un program normal de lucru în medie de 167,333 ore pe lună, reprezentând 13,327 lei/oră.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), începând cu data de 1 ianuarie 2020, pentru personalul încadrat pe funcții pentru care se prevede nivelul de studii superioare, cu vechime în muncă de cel puțin un an în domeniul studiilor superioare, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, fără a include sporuri şi alte adaosuri, se stabileşte la suma de 2.350 lei lunar, pentru un program normal de lucru de 167,333 ore în medie pe lună, reprezentând 14,044 lei/oră."

Articolul 1 din HOTĂRÂREA nr. 937 din 7 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 1045 din 10 decembrie 2018, prevede:

„Articolul 1

(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2019, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut la art. 164 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se stabileşte în bani, fără a include sporuri şi alte adaosuri, la suma de 2.080 lei lunar, pentru un program normal de lucru în medie de 167,333 ore pe lună, reprezentând 12,43 lei/oră.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), începând cu data de 1 ianuarie 2019, pentru personalul încadrat pe funcții pentru care se prevede nivelul de studii superioare, cu vechime în muncă de cel puțin un an în domeniul studiilor superioare, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, fără a include sporuri şi alte adaosuri, se majorează de la 2.080 lei la 2.350 lei lunar, pentru un program normal de lucru de 167,333 ore în medie pe lună, reprezentând 14,044 lei/oră".

(1^1)

Prin hotărâre a Guvernului se poate stabili o majorare a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată prevăzut la alin. (1), diferențiat pe criteriile nivelului de studii şi al vechimii în muncă.

La data de 14-11-2018 Articolul 164 din Capitolul II , Titlul IV a fost completat de Punctul 3, Articolul IV din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 96 din 9 noiembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 963 din 14 noiembrie 2018

(1^2)

Toate drepturile şi obligațiile stabilite potrivit legii prin raportare la salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se determină utilizând nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată prevăzut la alin. (1).

La data de 14-11-2018 Articolul 164 din Capitolul II , Titlul IV a fost completat de Punctul 3, Articolul IV din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 96 din 9 noiembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 963 din 14 noiembrie 2018

Notă

Art. 2 din HOTĂRÂREA nr. 4 din 13 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 40 din 13 ianuarie 2021, prevede:

"Articolul 2

În aplicarea prevederilor art. 164 alin. (1^2) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, toate drepturile şi obligațiile stabilite potrivit legii se determină prin raportare la nivelul de 2.300 lei al salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată."

Notă

Articolul 2 din HOTĂRÂREA nr. 935 din 13 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 1010 din 16 decembrie 2019, prevede:

„Articolul 2

În aplicarea prevederilor art. 164 alin. (1^2) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, începând cu 1 ianuarie 2020, toate drepturile şi obligațiile stabilite potrivit legii se determină prin raportare la nivelul de 2.230 lei al salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.

Notă

Articolul 2 din HOTĂRÂREA nr. 937 din 7 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 1045 din 10 decembrie 2018, prevede:
„Articolul 2
În aplicarea prevederilor art. 164 alin. (1^2) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, începând cu 1 ianuarie 2019, toate drepturile şi obligaţiile stabilite potrivit legii se determină prin raportare la nivelul de 2.080 lei al salariului de bază minim brut pe ţară garantat în plată".

(2)
Angajatorul nu poate negocia şi stabili salarii de bază prin contractul individual de muncă sub salariul de bază minim brut orar pe țară.

(3)
Angajatorul este obligat să garanteze în plată un salariu brut lunar cel puțin egal cu salariul de bază minim brut pe țară. Aceste dispoziții se aplică şi în cazul în care salariatul este prezent la lucru, în cadrul programului, dar nu poate să îşi desfăşoare activitatea din motive neimputabile acestuia, cu excepția grevei.

(4)
Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată este adus la cunoştința salariaților prin grija angajatorului.

Articolul 165

Pentru salariații cărora angajatorul, conform contractului colectiv sau individual de muncă, le asigură hrană, cazare sau alte facilități, suma în bani cuvenită pentru munca prestată nu poate fi mai mică decât salariul minim brut pe țară prevăzut de lege.

Capitolul III
Plata salariului

Articolul 166

(1)
Salariul se plăteşte în bani cel puțin o dată pe lună, la data stabilită în contractul individual de muncă, în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în regulamentul intern, după caz.

(2)
Plata salariului se poate efectua prin virament într-un cont bancar.

(3)
Plata în natură a unei părți din salariu, în condițiile stabilite la art. 165, este posibilă numai dacă este prevăzută expres în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă.

(4)
Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.

Articolul 167

(1)
Salariul se plăteşte direct titularului sau persoanei împuternicite de acesta.

(2)
În caz de deces al salariatului, drepturile salariale datorate până la data decesului sunt plătite, în ordine, soțului supraviețuitor, copiilor majori ai defunctului sau părinților acestuia. Dacă nu există niciuna dintre aceste categorii de persoane, drepturile salariale sunt plătite altor moştenitori, în condițiile dreptului comun.

Articolul 168

(1)
Plata salariului se dovedeşte prin semnarea statelor de plată, precum şi prin orice alte documente justificative care demonstrează efectuarea plății către salariatul îndreptățit.
(2)
Statele de plată, precum şi celelalte documente justificative se păstrează şi se arhivează de către angajator în aceleaşi condiții şi termene ca în cazul actelor contabile, conform legii.

Articolul 169

(1)
Nicio reținere din salariu nu poate fi operată, în afara cazurilor şi condițiilor prevăzute de lege.
(2)
Reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă şi exigibilă şi a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă.
(3)
În cazul pluralității de creditori ai salariatului va fi respectată următoarea ordine:
a)
obligațiile de întreținere, conform Codului familiei;
b)
contribuțiile şi impozitele datorate către stat;
c)
daunele cauzate proprietății publice prin fapte ilicite;
d)
acoperirea altor datorii.
(4)
Reținerile din salariu cumulate nu pot depăşi în fiecare lună jumătate din salariul net.

Articolul 170

Acceptarea fără rezerve a unei părți din drepturile salariale sau semnarea actelor de plată în astfel de situații nu poate avea semnificația unei renunțări din partea salariatului la drepturile salariale ce i se cuvin în integralitatea lor, potrivit dispozițiilor legale sau contractuale.

Articolul 171

(1)
Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum şi cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.
(2)
Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) este întrerupt în cazul în care intervine o recunoaştere din partea debitorului cu privire la drepturile salariale sau derivând din plata salariului.

Capitolul IV
Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale

Articolul 172

Constituirea şi utilizarea fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale se vor reglementa prin lege specială.

Capitolul V
Protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia

Articolul 173

(1)
Salariații beneficiază de protecția drepturilor lor în cazul în care se produce un transfer al întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia către un alt angajator, potrivit legii.
(2)
Drepturile şi obligațiile cedentului, care decurg dintr-un contract sau raport de muncă existent la data transferului, vor fi transferate integral cesionarului.
(3)
Transferul întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia nu poate constitui motiv de concediere individuală sau colectivă a salariaților de către cedent ori de către cesionar.

Articolul 174

Cedentul şi cesionarul au obligația de a informa şi de a consulta, anterior transferului, sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților cu privire la implicațiile juridice, economice şi sociale asupra salariaților, decurgând din transferul dreptului de proprietate.

Titlul V
Sănătatea şi securitatea în muncă
Capitolul I
Reguli generale

Articolul 175

(1)
Angajatorul are obligația să asigure securitatea şi sănătatea salariaților în toate aspectele legate de muncă.
(2)
Dacă un angajator apelează la persoane sau servicii exterioare, aceasta nu îl exonerează de răspundere în acest domeniu.
(3)
Obligațiile salariaților în domeniul securității şi sănătății în muncă nu pot aduce atingere responsabilității angajatorului.
(4)
Măsurile privind securitatea şi sănătatea în muncă nu pot să determine, în niciun caz, obligații financiare pentru salariați.

Articolul 176

(1)

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legii speciale, ale contractelor colective de muncă aplicabile, precum şi cu normele şi normativele de protecție a muncii.

(2)

Normele şi normativele de protecție a muncii pot stabili:

a)

măsuri generale de protecție a muncii pentru prevenirea accidentelor de muncă şi a bolilor profesionale, aplicabile tuturor angajatorilor;

b)

măsuri de protecție a muncii, specifice pentru anumite profesii sau anumite activități;

c)

măsuri de protecție specifice, aplicabile anumitor categorii de personal;

d)

dispoziții referitoare la organizarea şi funcționarea unor organisme speciale de asigurare a securității şi sănătății în muncă.

Articolul 177

(1)

În cadrul propriilor responsabilități angajatorul va lua măsurile necesare pentru protejarea securității şi sănătății salariaților, inclusiv pentru activitățile de prevenire a riscurilor profesionale, de informare şi pregătire, precum şi pentru punerea în aplicare a organizării protecției muncii şi mijloacelor necesare acesteia.

(2)

La adoptarea şi punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la alin. (1) se va ține seama de următoarele principii generale de prevenire:

a)

evitarea riscurilor;

b)

evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate;

c)

combaterea riscurilor la sursă;

d)

adaptarea muncii la om, în special în ceea ce priveşte proiectarea locurilor de muncă şi alegerea echipamentelor şi metodelor de muncă şi de producție, în vederea atenuării, cu precădere, a muncii monotone şi a muncii repetitive, precum şi a reducerii efectelor acestora asupra sănătății;

e)

luarea în considerare a evoluției tehnicii;

f)

înlocuirea a ceea ce este periculos cu ceea ce nu este periculos sau cu ceea ce este mai puțin periculos;

g)

planificarea prevenirii;

h)

adoptarea măsurilor de protecție colectivă cu prioritate față de măsurile de protecție individuală;

i)

aducerea la cunoştința salariaților a instrucțiunilor corespunzătoare.

Articolul 178

(1)
Angajatorul răspunde de organizarea activității de asigurare a sănătății şi securității în muncă.
(2)
În cuprinsul regulamentelor interne sunt prevăzute în mod obligatoriu reguli privind securitatea şi sănătatea în muncă.
(3)
În elaborarea măsurilor de securitate şi sănătate în muncă angajatorul se consultă cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, precum şi cu comitetul de securitate şi sănătate în muncă.

Articolul 179

Angajatorul are obligația să asigure toți salariații pentru risc de accidente de muncă şi boli profesionale, în condițiile legii.

Articolul 180

(1)
Angajatorul are obligația să organizeze instruirea angajaților săi în domeniul securității şi sănătății în muncă.
(2)
Instruirea se realizează periodic, prin modalități specifice stabilite de comun acord de către angajator împreună cu comitetul de securitate şi sănătate în muncă şi cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.
(3)
Instruirea prevăzută la alin. (2) se realizează obligatoriu în cazul noilor angajați, al celor care îşi schimbă locul de muncă sau felul muncii şi al celor care îşi reiau activitatea după o întrerupere mai mare de 6 luni. În toate aceste cazuri instruirea se efectuează înainte de începerea efectivă a activității.
(4)
Instruirea este obligatorie şi în situația în care intervin modificări ale legislației în domeniu.

Articolul 181

(1)
Locurile de muncă trebuie să fie organizate astfel încât să garanteze securitatea şi sănătatea salariaților.
(2)
Angajatorul trebuie să organizeze controlul permanent al stării materialelor, utilajelor şi substanțelor folosite în procesul muncii, în scopul asigurării sănătății şi securității salariaților.
(3)
Angajatorul răspunde pentru asigurarea condițiilor de acordare a primului ajutor în caz de accidente de muncă, pentru crearea condițiilor de preîntâmpinare a incendiilor, precum şi pentru evacuarea salariaților în situații speciale şi în caz de pericol iminent.

Articolul 182

(1)
Pentru asigurarea securității şi sănătății în muncă instituția abilitată prin lege poate dispune limitarea sau interzicerea fabricării, comercializării, importului ori utilizării cu orice titlu a substanțelor şi preparatelor periculoase pentru salariați.
(2)

Inspectorul de muncă poate, cu avizul medicului de medicină a muncii, să impună angajatorului să solicite organismelor competente, contra cost, analize şi expertize asupra unor produse, substanţe sau preparate considerate a fi periculoase, pentru a cunoaşte compoziţia acestora şi efectele pe care le-ar putea produce asupra organismului uman.

Capitolul II
Comitetul de securitate şi sănătate în muncă

Articolul 183

(1)
La nivelul fiecărui angajator se constituie un comitet de securitate şi sănătate în muncă, cu scopul de a asigura implicarea salariaţilor în elaborarea şi aplicarea deciziilor în domeniul protecţiei muncii.
(2)
Comitetul de securitate şi sănătate în muncă se constituie în cadrul persoanelor juridice din sectorul public, privat şi cooperatist, inclusiv cu capital străin, care desfăşoară activităţi pe teritoriul României.

Articolul 184

(1)
Comitetul de securitate şi sănătate în muncă se organizează la angajatorii persoane juridice la care sunt încadraţi cel puţin 50 de salariaţi.
(2)
În cazul în care condiţiile de muncă sunt grele, vătămătoare sau periculoase, inspectorul de muncă poate cere înfiinţarea acestor comitete şi pentru angajatorii la care sunt încadraţi mai puţin de 50 de salariaţi.
(3)
În cazul în care activitatea se desfăşoară în unităţi dispersate teritorial, se pot înfiinţa mai multe comitete de securitate şi sănătate în muncă. Numărul acestora se stabileşte prin contractul colectiv de muncă aplicabil.
(4)
Comitetul de securitate şi sănătate în muncă coordonează măsurile de securitate şi sănătate în muncă şi în cazul activităţilor care se desfăşoară temporar, cu o durată mai mare de 3 luni.
(5)
În situaţia în care nu se impune constituirea comitetului de securitate şi sănătate în muncă, atribuţiile specifice ale acestuia vor fi îndeplinite de responsabilul cu protecţia muncii numit de angajator.

Articolul 185

Componenţa, atribuţiile specifice şi funcţionarea comitetului de securitate şi sănătate în muncă sunt reglementate prin hotărâre a Guvernului.

Capitolul III
Protecţia salariaţilor prin servicii medicale

Articolul 186

Angajatorii au obligaţia să asigure accesul salariaţilor la serviciul medical de medicină a muncii.

Articolul 187

(1)

Serviciul medical de medicină a muncii poate fi un serviciu autonom organizat de angajator sau un serviciu asigurat de o asociație patronală.

(2)

Durata muncii prestate de medicul de medicină a muncii se calculează în funcție de numărul de salariați ai angajatorului, potrivit legii.

Articolul 188

(1)

Medicul de medicină a muncii este un salariat, atestat în profesia sa potrivit legii, titular al unui contract de muncă încheiat cu un angajator sau cu o asociație patronală.

(2)

Medicul de medicină a muncii este independent în exercitarea profesiei sale.

Articolul 189

(1)

Sarcinile principale ale medicului de medicină a muncii constau în:

a)

prevenirea accidentelor de muncă şi a bolilor profesionale;

b)

supravegherea efectivă a condițiilor de igienă şi sănătate în muncă;

c)

asigurarea controlului medical al salariaților atât la angajarea în muncă, cât şi pe durata executării contractului individual de muncă.

(2)

În vederea realizării sarcinilor ce îi revin medicul de medicină a muncii poate propune angajatorului schimbarea locului de muncă sau a felului muncii unor salariați, determinată de starea de sănătate a acestora.

(3)

Medicul de medicină a muncii este membru de drept în comitetul de securitate şi sănătate în muncă.

Articolul 190

(1)

Medicul de medicină a muncii stabileşte în fiecare an un program de activitate pentru îmbunătățirea mediului de muncă din punct de vedere al sănătății în muncă pentru fiecare angajator.

(2)

Elementele programului sunt specifice pentru fiecare angajator şi sunt supuse avizării comitetului de securitate şi sănătate în muncă.

Articolul 191

Prin lege specială vor fi reglementate atribuțiile specifice, modul de organizare a activității, organismele de control, precum şi statutul profesional specific al medicilor de medicină a muncii.

Titlul VI
Formarea profesională
Capitolul I
Dispoziții generale

Articolul 192

(1)
Formarea profesională a salariaților are următoarele obiective principale:
a)
adaptarea salariatului la cerințele postului sau ale locului de muncă;
b)
obținerea unei calificări profesionale;
c)
actualizarea cunoştinţelor şi deprinderilor specifice postului şi locului de muncă şi perfecționarea pregătirii profesionale pentru ocupația de bază;
d)
reconversia profesională determinată de restructurări socioeconomice;
e)
dobândirea unor cunoştinţe avansate, a unor metode şi procedee moderne, necesare pentru realizarea activităților profesionale;
f)
prevenirea riscului şomajului;
g)
promovarea în muncă şi dezvoltarea carierei profesionale.
(2)
Formarea profesională şi evaluarea cunoştinţelor se fac pe baza standardelor ocupaționale.

Articolul 193

Formarea profesională a salariaților se poate realiza prin următoarele forme:
a)
participarea la cursuri organizate de către angajator sau de către furnizorii de servicii de formare profesională din țară ori din străinătate;
b)
stagii de adaptare profesională la cerințele postului şi ale locului de muncă;
c)
stagii de practică şi specializare în țară şi în străinătate;
d)
ucenicie organizată la locul de muncă;
e)
formare individualizată;
f)
alte forme de pregătire convenite între angajator şi salariat.

Articolul 194

(1)
Angajatorii au obligația de a asigura participarea la programe de formare profesională pentru toți salariații, după cum urmează:
a)
cel puțin o dată la 2 ani, dacă au cel puțin 21 de salariați;
b)
cel puțin o dată la 3 ani, dacă au sub 21 de salariați.

(2)
Cheltuielile cu participarea la programele de formare profesională, asigurată în condițiile alin. (1), se suportă de către angajatori.

Articolul 195

(1)
Angajatorul persoană juridică care are mai mult de 20 de salariați elaborează anual şi aplică planuri de formare profesională, cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților.
(2)
Planul de formare profesională elaborat conform prevederilor alin. (1) devine anexă la contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate.
(3)
Salariații au dreptul să fie informați cu privire la conținutul planului de formare profesională.

Articolul 196

(1)
Participarea la formarea profesională poate avea loc la inițiativa angajatorului sau la inițiativa salariatului.
(2)
Modalitatea concretă de formare profesională, drepturile şi obligațiile părților, durata formării profesionale, precum şi orice alte aspecte legate de formarea profesională, inclusiv obligațiile contractuale ale salariatului în raport cu angajatorul care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, se stabilesc prin acordul părților şi fac obiectul unor acte adiționale la contractele individuale de muncă.

Articolul 197

(1)
În cazul în care participarea la cursurile sau stagiile de formare profesională este inițiată de angajator, toate cheltuielile ocazionate de această participare sunt suportate de către acesta.
(2)
Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul va beneficia, pe toată durata formării profesionale, de toate drepturile salariale deținute.
(3)
Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul beneficiază de vechime la acel loc de muncă, această perioadă fiind considerată stagiu de cotizare în sistemul asigurărilor sociale de stat.

Articolul 198

(1)
Salariații care au beneficiat de un curs sau un stagiu de formare profesională, în condițiile art. 197 alin. (1), nu pot avea inițiativa încetării contractului individual de muncă pentru o perioadă stabilită prin act adițional.
(2)
Durata obligației salariatului de a presta muncă în favoarea angajatorului care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, precum şi orice alte aspecte în legătură cu obligațiile salariatului, ulterioare formării profesionale, se stabilesc prin act adițional la contractul individual de muncă.

(3)
Nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determină obligarea acestuia la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.
(4)
Obligația prevăzută la alin. (3) revine şi salariaților care au fost concediați în perioada stabilită prin actul adițional, pentru motive disciplinare, sau al căror contract individual de muncă a încetat ca urmare a arestării preventive pentru o perioadă mai mare de 60 de zile, a condamnării printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune în legătură cu munca lor, precum şi în cazul în care instanța penală a pronunțat interdicția de exercitare a profesiei, temporar sau definitiv.

Articolul 199

(1)
În cazul în care salariatul este cel care are inițiativa participării la o formă de pregătire profesională cu scoatere din activitate, angajatorul va analiza solicitarea salariatului împreună cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.
(2)
Angajatorul va decide cu privire la cererea formulată de salariat potrivit alin. (1), în termen de 15 zile de la primirea solicitării. Totodată angajatorul va decide cu privire la condițiile în care va permite salariatului participarea la forma de pregătire profesională, inclusiv dacă va suporta în totalitate sau în parte costul ocazionat de aceasta.

Articolul 200

Salariații care au încheiat un act adițional la contractul individual de muncă cu privire la formarea profesională pot primi în afara salariului corespunzător locului de muncă şi alte avantaje în natură pentru formarea profesională.

Capitolul II
Contracte speciale de formare profesională organizată de angajator

Articolul 201

Sunt considerate contracte speciale de formare profesională contractul de calificare profesională şi contractul de adaptare profesională.

Articolul 202

(1)
Contractul de calificare profesională este cel în baza căruia salariatul se obligă să urmeze cursurile de formare organizate de angajator pentru dobândirea unei calificări profesionale.
(2)
Pot încheia contracte de calificare profesională salariații cu vârsta minimă de 16 ani împliniți, care nu au dobândit o calificare sau au dobândit o calificare ce nu le permite menținerea locului de muncă la acel angajator.
(3)
Contractul de calificare profesională se încheie pentru o durată cuprinsă între 6 luni şi 2 ani.

Articolul 203

(1)
Pot încheia contracte de calificare profesională numai angajatorii autorizați în acest sens de Ministerul Muncii, Familiei şi Protecției Sociale şi de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului şi Sportului.
(2)
Procedura de autorizare, precum şi modul de atestare a calificării profesionale se stabilesc prin lege specială.

Articolul 204

(1)
Contractul de adaptare profesională se încheie în vederea adaptării salariaților debutanți la o funcție nouă, la un loc de muncă nou sau în cadrul unui colectiv nou.
(2)
Contractul de adaptare profesională se încheie odată cu încheierea contractului individual de muncă sau, după caz, la debutul salariatului în funcția nouă, la locul de muncă nou sau în colectivul nou, în condițiile legii.

Articolul 205

(1)
Contractul de adaptare profesională este un contract încheiat pe durată determinată, ce nu poate fi mai mare de un an.
(2)
La expirarea termenului contractului de adaptare profesională salariatul poate fi supus unei evaluări în vederea stabilirii măsurii în care acesta poate face față funcției noi, locului de muncă nou sau colectivului nou în care urmează să presteze munca.

Articolul 206

(1)
Formarea profesională la nivelul angajatorului prin intermediul contractelor speciale se face de către un formator.
(2)
Formatorul este numit de angajator dintre salariații calificați, cu o experiență profesională de cel puțin 2 ani în domeniul în care urmează să se realizeze formarea profesională.
(3)
Un formator poate asigura formarea, în acelaşi timp, pentru cel mult 3 salariați.
(4)
Exercitarea activității de formare profesională se include în programul normal de lucru al formatorului.

Articolul 207

(1)
Formatorul are obligația de a primi, de a ajuta, de a informa şi de a îndruma salariatul pe durata contractului special de formare profesională şi de a supraveghea îndeplinirea atribuțiilor de serviciu corespunzătoare postului ocupat de salariatul în formare.
(2)
Formatorul asigură cooperarea cu alte organisme de formare şi participă la evaluarea salariatului care a beneficiat de formare profesională.

Capitolul III

Contractul de ucenicie la locul de muncă

Articolul 208

(1)
Ucenicia la locul de muncă se organizează în baza contractului de ucenicie.
(2)
Contractul de ucenicie la locul de muncă este contractul individual de muncă de tip particular, în temeiul căruia:
a)
angajatorul persoană juridică sau persoană fizică se obligă ca, în afara plății unui salariu, să asigure formarea profesională a ucenicului într-o meserie potrivit domeniului său de activitate;
b)
ucenicul se obligă să se formeze profesional şi să muncească în subordinea angajatorului respectiv.
(3)
Contractul de ucenicie la locul de muncă se încheie pe durată determinată.

Articolul 209

(1)
Persoana încadrată în muncă în baza unui contract de ucenicie are statut de ucenic.
(2)
Ucenicul beneficiază de dispozițiile aplicabile celorlalți salariați, în măsura în care ele nu sunt contrare celor specifice statutului său.

Articolul 210

Organizarea, desfăşurarea şi controlul activității de ucenicie se reglementează prin lege specială.

Titlul VII
Dialogul social
Capitolul I
Dispoziții generale

Articolul 211

Pentru asigurarea climatului de stabilitate şi pace socială, prin lege sunt reglementate modalitățile de consultări şi dialog permanent între partenerii sociali.

Articolul 212

(1)
Consiliul Economic şi Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului tripartit la nivel național.
(2)
Organizarea şi funcționarea Consiliului Economic şi Social se stabilesc prin lege specială.

Articolul 213

În cadrul ministerelor şi prefecturilor funcționează, în condițiile legii, comisii de dialog social, cu caracter consultativ, între administrația publică, sindicate şi patronat.

Capitolul II
Sindicatele

Articolul 214

(1)
Sindicatele, federațiile şi confederațiile sindicale, denumite în continuare organizații sindicale, sunt constituite de către salariați pe baza dreptului de liberă asociere, în scopul promovării intereselor lor profesionale, economice şi sociale, precum şi al apărării drepturilor individuale şi colective ale acestora prevăzute în contractele colective şi individuale de muncă sau în acordurile colective de muncă şi raporturile de serviciu, precum şi în legislația națională, în pactele, tratatele şi convențiile internaționale la care România este parte.
(2)
Constituirea, organizarea şi funcționarea sindicatelor se reglementează prin lege.

Articolul 215

Sindicatele participă prin reprezentanții proprii, în condițiile legii, la negocierea şi încheierea contractelor colective de muncă, la tratative sau acorduri cu autoritățile publice şi cu patronatele, precum şi în structurile specifice dialogului social.

Articolul 216

Sindicatele se pot asocia în mod liber, în condițiile legii, în federații, confederații sau uniuni teritoriale.

Articolul 217

Exercițiul dreptului sindical al salariaților este recunoscut la nivelul tuturor angajatorilor, cu respectarea drepturilor şi libertăților garantate prin Constituție şi în conformitate cu dispozițiile prezentului cod şi ale legilor speciale.

Articolul 218

(1)
Este interzisă orice intervenție a autorităților publice de natură a limita drepturile sindicale sau a împiedica exercitarea lor legală.
(2)
Este interzis, de asemenea, orice act de ingerință al patronilor sau al organizațiilor patronale, fie direct, fie prin reprezentanții sau membrii lor, în constituirea organizațiilor sindicale sau în exercitarea drepturilor lor.

Articolul 219

La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceştia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.

Articolul 220

(1)
Reprezentanților aleşi în organele de conducere ale sindicatelor li se asigură protecția legii contra oricăror forme de condiționare, constrângere sau limitare a exercitării funcțiilor lor.
(2)

Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții aleşi în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.

(3)

Alte măsuri de protecție a celor aleşi în organele de conducere ale sindicatelor sunt prevăzute în legi speciale şi în contractul colectiv de muncă aplicabil.

Capitolul III
Reprezentanții salariaților

Articolul 221

(1)

La angajatorii la care sunt încadrați mai mult de 20 de salariați şi la care nu sunt constituite organizații sindicale reprezentative conform legii, interesele salariaților pot fi promovate şi apărate de reprezentanții lor, aleşi şi mandatați special în acest scop.

(2)

Reprezentanții salariaților sunt aleşi în cadrul adunării generale a salariaților, cu votul a cel puțin jumătate din numărul total al salariaților.

(3)

Reprezentanții salariaților nu pot să desfăşoare activități ce sunt recunoscute prin lege exclusiv sindicatelor.

Articolul 222

(1)

Pot fi aleşi ca reprezentanți ai salariaților salariații care au capacitate deplină de exercițiu.

(2)

Numărul de reprezentanți aleşi ai salariaților se stabileşte de comun acord cu angajatorul, în raport cu numărul de salariați ai acestuia.

(3)

Durata mandatului reprezentanților salariaților nu poate fi mai mare de 2 ani.

Articolul 223

Reprezentanții salariaților au următoarele atribuții principale:

a)

să urmărească respectarea drepturilor salariaților, în conformitate cu legislația în vigoare, cu contractul colectiv de muncă aplicabil, cu contractele individuale de muncă şi cu regulamentul intern;

b)

să participe la elaborarea regulamentului intern;

c)

să promoveze interesele salariaților referitoare la salariu, condiții de muncă, timp de muncă şi timp de odihnă, stabilitate în muncă, precum şi orice alte interese profesionale, economice şi sociale legate de relațiile de muncă;

d)

să sesizeze inspectoratul de muncă cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale şi ale contractului colectiv de muncă aplicabil;

e)

să negocieze contractul colectiv de muncă, în condițiile legii.

Articolul 224

Atribuțiile reprezentanților salariaților, modul de îndeplinire a acestora, precum şi durata şi limitele mandatului lor se stabilesc în cadrul adunării generale a salariaților, în condițiile legii.

Articolul 225

Numărul de ore în cadrul programului normal de lucru pentru reprezentanții salariaților destinat în vederea îndeplinirii mandatului pe care l-au primit se stabileşte prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin negociere directă cu conducerea unității.

Articolul 226

Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții salariaților nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariați.

Capitolul IV
Patronatul

Articolul 227

(1)
Patronatele, denumite şi organizații de angajatori, constituite în condițiile legii, sunt organizații ale angajatorilor, autonome, fără caracter politic, înființate ca persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial.
(2)
Angajatorii se pot asocia în federații şi/sau confederații ori alte structuri asociative, conform legii.

Articolul 228

Constituirea, organizarea şi funcționarea patronatelor, precum şi exercitarea drepturilor şi obligațiilor acestora sunt reglementate prin lege specială.

Titlul VIII
Contractele colective de muncă

Articolul 229

(1)
Contractul colectiv de muncă este convenția încheiată în formă scrisă între angajator sau organizația patronală, de o parte, şi salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum şi alte drepturi şi obligații ce decurg din raporturile de muncă.
(2)
Negocierea colectivă la nivel de unitate este obligatorie, cu excepția cazului în care angajatorul are încadrați mai puțin de 21 de salariați.
(3)
La negocierea clauzelor şi la încheierea contractelor colective de muncă părțile sunt egale şi libere.
(4)
Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților.

Articolul 230

Părțile, reprezentarea acestora, precum şi procedura de negociere şi de încheiere a contractelor colective de muncă sunt stabilite potrivit legii.

Titlul IX
Conflictele de muncă
Capitolul I
Dispoziții generale

Articolul 231

Prin conflicte de muncă se înțelege conflictele dintre salariați şi angajatori privind interesele cu caracter economic, profesional sau social ori drepturile rezultate din desfăşurarea raporturilor de muncă.

Articolul 231^1

(1)
Accesul neîngrădit la justiție este garantat de lege. În cazul unui conflict individual de muncă, părțile vor acționa cu bună-credință şi vor încerca soluționarea amiabilă a acestuia.
(2)
În vederea promovării soluționării amiabile şi cu celeritate a conflictelor individuale de muncă, prin derogare de la prevederile art. 208 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, la încheierea contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, părțile pot cuprinde în contract o clauză prin care stabilesc că orice conflict individual de muncă se soluționează pe cale amiabilă, prin procedura concilierii.
(3)
Prin conciliere, în sensul prezentei legi, se înțelege modalitatea de soluționare amiabilă a conflictelor individuale de muncă, cu ajutorul unui consultant extern specializat în legislația muncii, în condiții de neutralitate, imparțialitate, confidențialitate şi având liberul consimțământ al părților.
(4)
Consultantul extern specializat în legislația muncii prevăzut la alin. (3), denumit în continuare consultant extern, poate fi un avocat, un expert în legislația muncii sau, după caz, un mediator specializat în legislația muncii, care, prin rolul său activ, va stărui ca părțile să acționeze responsabil pentru stingerea conflictului, cu respectarea drepturilor salariaților recunoscute de lege sau stabilite prin contractele de muncă. Onorariul consultantului extern va fi suportat de către părți conform înțelegerii acestora.
(5)
Părțile au dreptul să îşi aleagă în mod liber consultantul extern.
(6)
Oricare dintre părți se poate adresa consultantului extern în vederea deschiderii procedurii de conciliere a conflictului individual de muncă. Acesta va transmite celeilalte părți invitația scrisă, prin mijloacele de comunicare prevăzute în contractul individual de muncă.
(7)
Data deschiderii procedurii de conciliere nu poate depăşi 5 zile lucrătoare de la data comunicării invitației prevăzute la alin. (6). Termenul de contestare a conflictelor de muncă se suspendă pe durata concilierii.
(8)
În cazul în care, ca urmare a dezbaterilor, se ajunge la o soluție, consultantul extern va redacta un acord care va conține înțelegerea părților şi modalitatea de stingere a conflictului. Acordul va fi semnat de

către părți şi de către consultantul extern şi va produce efecte de la data semnării sau de la data expres prevăzută în acesta.

(9)

Procedura concilierii se închide prin întocmirea unui proces-verbal semnat de către părți şi de către consultantul extern, în următoarele situații:

a)

prin încheierea unei înțelegeri între părți în urma soluționării conflictului;

b)

prin constatarea de către consultantul extern a eşuării concilierii;

c)

prin neprezentarea uneia dintre părți la data stabilită în invitația prevăzută la alin. (7).

(10)

În cazul în care părțile au încheiat numai o înțelegere parțială, precum şi în cazurile prevăzute la alin. (9) lit. b) şi c), orice parte se poate adresa instanței competente cu respectarea prevederilor art. 208 şi 210 din Legea nr. 62/2011, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în vederea soluționării în totalitate a conflictului individual de muncă.

La data de 03-10-2020 Capitolul I din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

Articolul 232

Procedura de soluționare a conflictelor de muncă se stabileşte prin lege specială.

Capitolul II
Greva

Articolul 233

Salariații au dreptul la grevă pentru apărarea intereselor profesionale, economice şi sociale.

Articolul 234

(1)

Greva reprezintă încetarea voluntară şi colectivă a lucrului de către salariați.

(2)

Participarea salariaților la grevă este liberă. Niciun salariat nu poate fi constrâns să participe sau să nu participe la o grevă.

(3)

Limitarea sau interzicerea dreptului la grevă poate interveni numai în cazurile şi pentru categoriile de salariați prevăzute expres de lege.

Articolul 235

Participarea la grevă, precum şi organizarea acesteia cu respectarea legii nu reprezintă o încălcare a obligațiilor salariaților şi nu pot avea drept consecință sancționarea disciplinară a salariaților grevişti sau a organizatorilor grevei.

Articolul 236

Modul de exercitare a dreptului de grevă, organizarea, declanşarea şi desfăşurarea grevei, procedurile prealabile declanşării grevei, suspendarea şi încetarea grevei, precum şi orice alte aspecte legate de grevă se reglementează prin lege specială.

Titlul X
Inspecția Muncii

Articolul 237

Aplicarea reglementărilor generale şi speciale în domeniul relațiilor de muncă, securității şi sănătății în muncă este supusă controlului Inspecției Muncii, ca organism specializat al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei şi Protecției Sociale.

Articolul 238

Inspecția Muncii are în subordine inspectoratele teritoriale de muncă, organizate în fiecare județ şi în municipiul Bucureşti.

Articolul 239

Înființarea şi organizarea Inspecției Muncii sunt reglementate prin lege specială.

Articolul 240

Prin derogare de la prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, în cazul controalelor care au ca obiectiv depistarea muncii fără forme legale, inspectorii de muncă vor completa registrul unic de control după efectuarea controlului.

Titlul XI
Răspunderea juridică
Capitolul I
Regulamentul intern

Articolul 241

Regulamentul intern se întocmeşte de către angajator, cu excepția microîntreprinderilor definite la art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 346/2004, cu modificările şi completările ulterioare, cu consultarea sindicatului sau a reprezentanților salariaților, după caz.

La data de 06-05-2021 Articolul 241 din Capitolul I , Titlul XI a fost modificat de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 37 din 5 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 474 din 06 mai 2021

Articolul 242

Regulamentul intern cuprinde cel puțin următoarele categorii de dispoziții:

a)
reguli privind protecția, igiena şi securitatea în muncă în cadrul unității;

b)
reguli privind respectarea principiului nediscriminării şi al înlăturării oricărei forme de încălcare a demnității;

c)
drepturile şi obligațiile angajatorului şi ale salariaților;

d)

procedura de soluționare pe cale amiabilă a conflictelor individuale de muncă, a cererilor sau a reclamațiilor individuale ale salariaților;
La data de 03-10-2020 Litera d) din Articolul 242 , Capitolul I , Titlul XI a fost modificată de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

e)
reguli concrete privind disciplina muncii în unitate;
f)
abaterile disciplinare şi sancțiunile aplicabile;
g)
reguli referitoare la procedura disciplinară;
h)
modalitățile de aplicare a altor dispoziții legale sau contractuale specifice;
i)
criteriile şi procedurile de evaluare profesională a salariaților.

Articolul 243

(1)
Regulamentul intern se aduce la cunoştința salariaților prin grija angajatorului şi îşi produce efectele față de salariați din momentul încunoştințării acestora.
(2)
Obligația de informare a salariaților cu privire la conținutul regulamentului intern trebuie îndeplinită de angajator.
(3)
Modul concret de informare a fiecărui salariat cu privire la conținutul regulamentului intern se stabileşte prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, după caz, prin conținutul regulamentului intern.
(4)
Regulamentul intern se afişează la sediul angajatorului.

Articolul 244

Orice modificare ce intervine în conținutul regulamentului intern este supusă procedurilor de informare prevăzute la art. 243.

Articolul 245

(1)
Orice salariat interesat poate sesiza angajatorul cu privire la dispozițiile regulamentului intern, în măsura în care face dovada încălcării unui drept al său.
(2)
Controlul legalității dispozițiilor cuprinse în regulamentul intern este de competența instanțelor judecătoreşti, care pot fi sesizate în termen de 30 de zile de la data comunicării de către angajator a modului de soluționare a sesizării formulate potrivit alin. (1).

Articolul 246

(1)
Întocmirea regulamentului intern la nivelul fiecărui angajator se realizează în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.

(2)
În cazul angajatorilor înființați după intrarea în vigoare a prezentului cod, termenul de 60 de zile prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data dobândirii personalității juridice.

Capitolul II
Răspunderea disciplinară

Articolul 247

(1)
Angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceştia au săvârşit o abatere disciplinară.
(2)
Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca şi care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârşită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele şi dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Articolul 248

(1)
Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârşeşte o abatere disciplinară sunt:
a)
avertismentul scris;
b)
retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăşi 60 de zile;
c)
reducerea salariului de bază pe o durată de 1-3 luni cu 5-10%;
d)
reducerea salariului de bază şi/sau, după caz, şi a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1-3 luni cu 5-10%;
e)
desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.
(2)
În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabileşte un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.
(3)
Sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen. Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin decizie a angajatorului emisă în formă scrisă.

Articolul 249

(1)
Amenzile disciplinare sunt interzise.
(2)
Pentru aceeaşi abatere disciplinară se poate aplica numai o singură sancțiune.

Articolul 250

Angajatorul stabileşte sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârşite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

a)
împrejurările în care fapta a fost săvârşită;

b)
gradul de vinovăție a salariatului;

c)
consecințele abaterii disciplinare;

d)
comportarea generală în serviciu a salariatului;

e)
eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Articolul 251

(1)
Sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.

(1^1)
Pentru efectuarea cercetării disciplinare, angajatorul va desemna o persoană sau va stabili o comisie ori va apela la serviciile unui consultant extern specializat în legislația muncii, pe care o/îl va împuternici în acest sens.
La data de 03-10-2020 Articolul 251 din Capitolul II , Titlul XI a fost completat de Punctul 5, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

(2)
În vederea desfăşurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de către persoana desemnată, de către preşedintele comisiei sau de către consultantul extern, împuterniciți potrivit alin. (1^1), precizându-se obiectul, data, ora şi locul întrevederii.
La data de 03-10-2020 Alineatul (2) din Articolul 251 , Capitolul II , Titlul XI a fost modificat de Punctul 6, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

(3)
Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

(4)
În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze şi să susțină toate apărările în favoarea sa şi să ofere comisiei sau persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele şi motivațiile pe care le consideră necesare, precum şi dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un consultant extern specializat în legislația muncii sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.
La data de 03-10-2020 Alineatul (4) din Articolul 251 , Capitolul II , Titlul XI a fost modificat de Punctul 6, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 213 din 30 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 893 din 30 septembrie 2020

Articolul 252

(1)
Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoştinţă despre săvârşirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârşirii faptei.
(2)
Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:
a)
descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
b)
precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;
c)
motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
d)
temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
e)
termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
f)
instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.
(3)
Decizia de sancționare se comunică salariatului în cel mult 5 zile calendaristice de la data emiterii şi produce efecte de la data comunicării.
(4)
Comunicarea se predă personal salariatului, cu semnătură de primire, ori, în caz de refuz al primirii, prin scrisoare recomandată, la domiciliul sau reşedinţa comunicată de acesta.
(5)
Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătoreşti competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.

Capitolul III
Răspunderea patrimonială

Articolul 253

(1)
Angajatorul este obligat, în temeiul normelor şi principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.
(2)
În cazul în care angajatorul refuză să îl despăgubească pe salariat, acesta se poate adresa cu plângere instanțelor judecătoreşti competente.
(3)

Angajatorul care a plătit despăgubirea îşi va recupera suma aferentă de la salariatul vinovat de producerea pagubei, în condițiile art. 254 şi următoarele.

Articolul 254

(1)
Salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor şi principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina şi în legătură cu munca lor.
(2)
Salariații nu răspund de pagubele provocate de forța majoră sau de alte cauze neprevăzute care nu puteau fi înlăturate şi nici de pagubele care se încadrează în riscul normal al serviciului.
(3)
În situația în care angajatorul constată că salariatul său a provocat o pagubă din vina şi în legătură cu munca sa, va putea solicita salariatului, printr-o notă de constatare şi evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților, într-un termen care nu va putea fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării.
(4)
Contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților, conform alin. (3), nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.

Notă

Decizie de admitere: HP nr. 19/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 573 din 12 iulie 2019:
În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) şi art. 254 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adițional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina şi în legătură cu munca sa, este interzisă şi este sancționată cu nulitatea clauzei astfel negociate.

Articolul 255

(1)
Când paguba a fost produsă de mai mulți salariați, cuantumul răspunderii fiecăruia se stabileşte în raport cu măsura în care a contribuit la producerea ei.
(2)
Dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată, răspunderea fiecăruia se stabileşte proporțional cu salariul său net de la data constatării pagubei şi, atunci când este cazul, şi în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul său inventar.

Articolul 256

(1)
Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.
(2)
Dacă salariatul a primit bunuri care nu i se cuveneau şi care nu mai pot fi restituite în natură sau dacă acestuia i s-au prestat servicii la care nu era îndreptățit, este obligat să suporte contravaloarea lor. Contravaloarea bunurilor sau serviciilor în cauză se stabileşte potrivit valorii acestora de la data plății.

Articolul 257

(1)

Suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale care se cuvin persoanei în cauză din partea angajatorului la care este încadrată în muncă.

(2)

Ratele nu pot fi mai mari de o treime din salariul lunar net, fără a putea depăşi împreună cu celelalte reţineri pe care le-ar avea cel în cauză jumătate din salariul respectiv.

Articolul 258

(1)

În cazul în care contractul individual de muncă încetează înainte ca salariatul să îl fi despăgubit pe angajator şi cel în cauză se încadrează la un alt angajator ori devine funcţionar public, reţinerile din salariu se fac de către noul angajator sau noua instituţie ori autoritate publică, după caz, pe baza titlului executoriu transmis în acest scop de către angajatorul păgubit.

(2)

Dacă persoana în cauză nu s-a încadrat în muncă la un alt angajator, în temeiul unui contract individual de muncă ori ca funcționar public, acoperirea daunei se va face prin urmărirea bunurilor sale, în condițiile Codului de procedură civilă.

Articolul 259

În cazul în care acoperirea prejudiciului prin reţineri lunare din salariu nu se poate face într-un termen de maximum 3 ani de la data la care s-a efectuat prima rată de reţineri, angajatorul se poate adresa executorului judecătoresc în condiţiile Codului de procedură civilă.

Capitolul IV
Răspunderea contravențională

Articolul 260

(1)

Următoarele fapte constituie contravenţii, dacă nu au fost săvârşite în astfel de condiţii încât să fie considerate, potrivit legii, infracţiuni:

La data de 05-10-2021 Partea itnroductivă a alineatului (1) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de Punctul 4, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 4 octombrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 951 din 05 octombrie 2021

a)

nerespectarea dispoziţiilor privind garantarea în plată a salariului minim brut pe ţară, cu amendă de la 300 lei la 2.000 lei;

b)

încălcarea de către angajator a prevederilor art. 34 alin. (5), cu amendă de la 300 lei la 1.000 lei;

c)

împiedicarea sau obligarea, prin ameninţări ori prin violenţe, a unui salariat sau a unui grup de salariaţi să participe la grevă ori să muncească în timpul grevei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

d)

stipularea în contractul individual de muncă a unor clauze contrare dispoziţiilor legale, cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;

e)

primirea la muncă a uneia sau a mai multor persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană astfel identificată, fără a depăşi valoarea cumulată de 200.000 lei;
La data de 13-04-2018 Litera e) din Alineatul (1) , Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de Punctul 6, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

e^1)
primirea la muncă a uneia sau a mai multor persoane fără transmiterea elementelor contractului individual de muncă în registrul general de evidență a salariaților cel târziu în ziua anterioară începerii activității, cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană astfel identificată, fără a depăşi valoarea cumulată de 200.000 lei;
La data de 13-04-2018 Litera e^1) din Alineatul (1) , Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de Punctul 7, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

e^2)
primirea la muncă a unuia sau a mai multor salariați în perioada în care acesta/aceştia are/au contractul individual de muncă suspendat, cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană astfel identificată, fără a depăşi valoarea cumulată de 200.000 lei;
La data de 13-04-2018 Litera e^2) din Alineatul (1) , Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de Punctul 7, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

e^3)
primirea la muncă a unuia sau a mai multor salariați în afara programului de lucru stabilit în cadrul contractelor individuale de muncă cu timp parțial, cu amendă de 10.000 lei pentru fiecare persoană astfel identificată, fără a depăşi valoarea cumulată de 200.000 lei;
La data de 13-04-2018 Litera e^3) din Alineatul (1) , Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de Punctul 7, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

e^4)
încălcarea prevederilor art. 53^1 alin. (19), cu returnarea sumelor primite cu titlu de indemnizație potrivit art. 53^1 alin. (1) şi (12), pentru posturile desființate;
La data de 27-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost completat de Punctul 3, Articolul I din LEGEA nr. 298 din 24 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1293 din 24 decembrie 2020

f)
prestarea muncii de către o persoană fără încheierea unui contract individual de muncă, cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei;
g)
încălcarea de către angajator a prevederilor art. 139 şi 142, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;
h)
încălcarea obligației prevăzute la art. 140, cu amendă de la 5.000 lei la 20.000 lei;
i)

nerespectarea dispozițiilor privind munca suplimentară, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei pentru fiecare persoană identificată ca prestând muncă suplimentară.
La data de 21-06-2020 Litera i) din Alineatul (1) , Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificată de ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 85 din 18 iunie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 525 din 18 iunie 2020

j)
nerespectarea prevederilor legale privind acordarea repausului săptămânal, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;
k)
neacordarea indemnizației prevăzute la art. 53 alin. (1), în cazul în care angajatorul îşi întrerupe temporar activitatea cu menținerea raporturilor de muncă, cu amendă de la 1.500 lei la 5.000 lei;
l)
încălcarea prevederilor legale referitoare la munca de noapte, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;
m)
încălcarea de către angajator a obligației prevăzute la art. 27 şi 119, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;
n)
nerespectarea prevederilor legale privind înregistrarea de către angajator a demisiei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;
o)
încălcarea de către agentul de muncă temporară a obligației prevăzute la art. 102, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, pentru fiecare persoană identificată, fără a depăşi valoarea cumulată de 100.000 lei;
p)
încălcarea prevederilor art. 16 alin. (3), cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei.
q)
încălcarea prevederilor art. 16 alin. (4), cu amendă de 10.000 lei;
La data de 07-08-2017 Alineatul (1) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost completat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

r)
nerespectarea dispozițiilor art. 5 alin. (2)-(9) şi ale art. 59 lit. a), cu amendă de la 1.000 lei la 20.000 lei.
La data de 27-07-2020 Alineatul (1) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost completat de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 151 din 23 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 658 din 24 iulie 2020

(1^1)
Prin derogare de la prevederile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, contravenientul poate achita, în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din amenda aplicată potrivit alin. (1) lit. e)-e^3), inspectorul de muncă făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.
La data de 13-04-2018 Alineatul (1^1) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificat de Punctul 8, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(2)
Constatarea contravențiilor şi aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de muncă.
(3)
Contravențiilor prevăzute la alin. (1) li se aplică dispozițiile legislației în vigoare.
(4)
În cazul constatării săvârşirii uneia dintre faptele prevăzute la alin. (1) lit. e)-e^2), inspectorul de muncă dispune măsura sistării activității locului de muncă organizat, supus controlului, în condițiile stabilite în procedura de sistare elaborată de Inspecția Muncii şi aprobată prin ordin al ministrului muncii şi justiției sociale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, după consultarea prealabilă a confederațiilor sindicale şi patronale reprezentative la nivel național.
La data de 13-04-2018 Alineatul (4) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificat de Punctul 9, Punctul 9, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(5)
Angajatorul poate relua activitatea numai după achitarea amenzii contravenționale, în condițiile legii, şi numai după ce a remediat deficiențele care au condus la sistarea activității prin încheierea contractului individual de muncă, transmiterea elementelor contractului individual de muncă în registrul general de evidență a salariaților sau, după caz, încetarea suspendării contractului individual de muncă şi prezentarea documentelor care dovedesc plata contribuțiilor sociale şi a impozitului pe venit aferente veniturilor salariale care se cuvin lucrătorului pentru perioada în care a prestat activitate nedeclarată.
La data de 13-04-2018 Alineatul (5) din Articolul 260 , Capitolul IV , Titlul XI a fost modificat de Punctul 9, Punctul 9, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

(6)
Reluarea activității cu încălcarea dispozițiilor alin. (5) constituie infracțiune şi se sancționează cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.
La data de 13-04-2018 Articolul 260 din Capitolul IV , Titlul XI a fost completat de Punctul 9, Punctul 9, ARTICOL UNIC din LEGEA nr. 88 din 4 aprilie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 10 aprilie 2018

Capitolul V
Răspunderea penală

Articolul 261
Abrogat.
La data de 01-02-2014 Art. 261 a fost abrogat de pct. 1 al art. 127, Titlul II din LEGEA nr. 187 din 24 octombrie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Articolul 262
Abrogat.
La data de 01-02-2014 Art. 262 a fost abrogat de pct. 1 al art. 127, Titlul II din LEGEA nr. 187 din 24 octombrie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Articolul 263
Abrogat.

La data de 01-02-2014 Art. 263 a fost abrogat de pct. 1 al art. 127, Titlul II din LEGEA nr. 187 din 24 octombrie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Articolul 264

(1)
Constituie infracțiune şi se pedepseşte cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă penală fapta persoanei care, în mod repetat, stabileşte pentru salariații încadrați în baza contractului individual de muncă salarii sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut de lege.
(2)
Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează şi infracțiunea constând în refuzul nejustificat al unei persoane de a prezenta organelor competente documentele legale, în scopul împiedicării verificărilor privitoare la aplicarea reglementărilor generale şi speciale în domeniul relațiilor de muncă, securității şi sănătății în muncă, în termen de cel mult 15 zile de la primirea celei de-a doua solicitări.
(3)
Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează şi infracțiunea constând în împiedicarea sub orice formă a organelor competente de a intra, în condițiile prevăzute de lege, în sedii, incinte, spații, terenuri sau mijloace de transport pe care angajatorul le foloseşte în realizarea activității lui profesionale, pentru a efectua verificări privitoare la aplicarea reglementărilor generale şi speciale în domeniul relațiilor de muncă, securității şi sănătății în muncă.
(4)
Abrogat.
La data de 07-08-2017 Alineatul (4) din Articolul 264 , Capitolul V , Titlul XI a fost abrogat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

Art. 264 a fost modificat de pct. 2 al art. 127, Titlul II din LEGEA nr. 187 din 24 octombrie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Articolul 265

(1)
Încadrarea în muncă a unui minor cu nerespectarea condițiilor legale de vârstă sau folosirea acestuia pentru prestarea unor activități cu încălcarea prevederilor legale referitoare la regimul de muncă al minorilor constituie infracțiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
(2)
Primirea la muncă a unei persoane aflate în situație de şedere ilegală în România, cunoscând că aceasta este victimă a traficului de persoane, constituie infracțiune şi se sancționează cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
La data de 07-08-2017 Alineatul (2) din Articolul 265 , Capitolul V , Titlul XI a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 53 din 4 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 644 din 07 august 2017

(3)
Dacă munca prestată de persoanele prevăzute la alin. (2) sau la art. 264 alin. (4) este de natură să le pună în pericol viața, integritatea sau sănătatea, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(4)
În cazul săvârşirii uneia dintre infracţiunile prevăzute la alin. (2) şi (3) şi la art. 264 alin. (4), instanța de judecată poate dispune şi aplicarea uneia sau mai multora dintre următoarele pedepse complementare:
a)
pierderea totală sau parțială a dreptului angajatorului de a beneficia de prestații, ajutoare ori subvenții publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, pentru o perioadă de până la 5 ani;
b)
interzicerea dreptului angajatorului de a participa la atribuirea unui contract de achiziții publice pentru o perioadă de până la 5 ani;
c)
recuperarea integrală sau parțială a prestațiilor, ajutoarelor ori subvențiilor publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, atribuite angajatorului pe o perioadă de până la 12 luni înainte de comiterea infracțiunii;
d)
închiderea temporară sau definitivă a punctului ori a punctelor de lucru în care s-a comis infracțiunea sau retragerea temporară ori definitivă a unei licențe de desfăşurare a activității profesionale în cauză, dacă acest lucru este justificat de gravitatea încălcării.
(5)
În cazul săvârşirii uneia dintre infracţiunile prevăzute la alin. (2) şi (3) şi la art. 264 alin. (4), angajatorul va fi obligat să plătească sumele reprezentând:
a)
orice remunerație restantă datorată persoanelor angajate ilegal. Cuantumul remunerației se presupune a fi egal cu salariul mediu brut pe economie, cu excepția cazului în care fie angajatorul, fie angajatul poate dovedi contrariul;
b)
cuantumul tuturor impozitelor, taxelor şi contribuțiilor de asigurări sociale pe care angajatorul le-ar fi plătit dacă persoana ar fi fost angajată legal, inclusiv penalitățile de întârziere şi amenzile administrative corespunzătoare;
c)
cheltuielile determinate de transferul plăților restante în țara în care persoana angajată ilegal s-a întors de bunăvoie sau a fost returnată în condițiile legii.
(6)
În cazul săvârşirii uneia dintre infracţiunile prevăzute la alin. (2) şi (3) şi la art. 264 alin. (4) de către un subcontractant, atât contractantul principal, cât şi orice subcontractant intermediar, dacă au avut cunoştință de faptul că subcontractantul angajator angaja străini aflați în situație de şedere ilegală, pot fi obligați de către instanță, în solidar cu angajatorul sau în locul subcontractantului angajator ori al contractantului al cărui subcontractant direct este angajatorul, la plata sumelor de bani prevăzute la alin. (5) lit. a) şi c).
La data de 01-02-2014 Art. 265 a fost modificat de pct. 3 al art. 127, Titlul II din LEGEA nr. 187 din 24 octombrie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Titlul XII
Jurisdicția muncii
Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 266

Jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea şi încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum şi a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.

Articolul 267

Pot fi părți în conflictele de muncă:

a)
salariații, precum şi orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b)
angajatorii - persoane fizice şi/sau persoane juridice -, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum şi orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfăşurată în condițiile prezentului cod;

c)
sindicatele şi patronatele;

d)
alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.

Articolul 268

(1)
Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate:

a)
în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care a fost comunicată decizia unilaterală a angajatorului referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă;

b)
în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară;

c)
în termen de 3 ani de la data naşterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum şi în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator;

d)
pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia;

e)
în termen de 6 luni de la data naşterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.

(2)
În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data naşterii dreptului.

Capitolul II
Competența materială şi teritorială

Articolul 269

(1)
Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătoreşti, stabilite potrivit legii.
La data de 15-02-2013 Alin. (1) al art. 269 a fost modificat de art. XX din LEGEA nr. 2 din 1 februarie 2013, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 89 din 12 februarie 2013.

(2)
Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul îşi are domiciliul sau reşedința ori, după caz, sediul.
(3)
Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru coparticiparea procesuală activă, cererea poate fi formulată la instanța competentă pentru oricare dintre reclamanți.
La data de 02-06-2012 Alin. (3) al art. 269 a fost introdus de art. 46 din LEGEA nr. 76 din 24 mai 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 365 din 30 mai 2012.

Capitolul III
Reguli speciale de procedură

Articolul 270
Cauzele prevăzute la art. 266 sunt scutite de taxa judiciară de timbru şi de timbrul judiciar.

Articolul 271

(1)
Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.
(2)
Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.
(3)
Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.

Articolul 272

Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățişare.

Articolul 273

Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.

Articolul 274

Hotărârile pronunțate în fond sunt definitive şi executorii de drept.

Articolul 275

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

Titlul XIII
Dispoziții tranzitorii şi finale

Articolul 276

Potrivit obligațiilor internaționale asumate de România, legislația muncii va fi armonizată permanent cu normele Uniunii Europene, cu convențiile şi recomandările Organizației Internaționale a Muncii, cu normele dreptului internațional al muncii.

Articolul 277

(1)
În sensul prezentului cod, funcțiile de conducere sunt cele definite prin lege sau prin reglementări interne ale angajatorului.
(2)
Prezenta lege transpune prevederile art. 4 din Directiva Parlamentului European şi a Consiliului 2015/1794/UE de modificare a directivelor 2008/94/CE, 2009/38/CE şi 2002/14/CE ale Parlamentului European şi ale Consiliului, a directivelor 98/59/CE şi 2001/23/CE ale Consiliului, în ceea ce priveşte navigatorii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 263 din 8 octombrie 2015, precum şi art. 16 lit. b), art. 18 şi 19 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 299 din 18 noiembrie 2003, şi art. 3, 4 şi 10 din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 327 din 5 decembrie 2008.
La data de 17-06-2018 Alineatul (2) din Articolul 277 , Titlul XIII a fost modificat de Punctul 2, Articolul IV din LEGEA nr. 127 din 11 iunie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 491 din 14 iunie 2018

Articolul 278

(1)
Dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii şi, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile.
(2)
Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun şi acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete şi aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

Articolul 279

(1)
Vechimea în muncă stabilită până la data de 31 decembrie 2010 se probează cu carnetul de muncă.
(2)
După data abrogării Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, cu modificările ulterioare, vechimea în muncă stabilită până la data de 31 decembrie 2010 se reconstituie, la cererea persoanei care nu posedă carnet de muncă, de către instanța judecătorească competentă să soluționeze conflictele de muncă, pe baza înscrisurilor sau a altor probe din care să rezulte existența raporturilor de muncă. Cererile de reconstituire formulate anterior datei abrogării Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se vor soluționa potrivit dispozițiilor acestui act normativ.
(3)

Angajatorii care păstrează şi completează carnetele de muncă le vor elibera titularilor în mod eşalonat, până la data de 30 iunie 2011, pe bază de proces-verbal individual de predareprimire.

(4)

Inspectoratele teritoriale de muncă ce deţin carnetele de muncă ale salariaţilor le vor elibera până la data prevăzută la alin. (3), în condiţiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei şi protecţiei sociale.

(5)

Anunţul privind pierderea carnetelor de muncă emise în temeiul Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Articolul 280

Pe data intrării în vigoare a prezentului cod cauzele privind conflicte de muncă aflate pe rolul tribunalelor se judecă în continuare potrivit dispoziţiilor procesuale aplicabile la data sesizării instanţelor.

Articolul 281

(1)

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 martie 2003.

(2)

Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

–

Codul muncii al R.S.R., Legea nr. 10/1972, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 140 din 1 decembrie 1972, cu modificările şi completările ulterioare;

–

Legea nr. 1/1970 - Legea organizării şi disciplinei muncii în unităţile socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 27 din 27 martie 1970, cu modificările şi completările ulterioare;

–

Decretul nr. 63/1981 privind modul de recuperare a unor pagube aduse avutului obştesc, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 17 din 25 martie 1981;

–

Legea nr. 30/1990 privind angajarea salariaţilor în funcţie de competenţă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 16 noiembrie 1990;

–

Legea nr. 2/1991 privind cumulul de funcţii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 8 ianuarie 1991;

–

Legea salarizării nr. 14/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 9 februarie 1991, cu modificările şi completările ulterioare;

–

Legea nr. 6/1992 privind concediul de odihnă şi alte concedii ale salariaţilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 10 februarie 1992;

–

Legea nr. 68/1993 privind garantarea în plată a salariului minim, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 15 octombrie 1993;

–

Legea nr. 75/1996 privind stabilirea zilelor de sărbătoare legală în care nu se lucrează, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 17 iulie 1996, cu modificările şi completările ulterioare;

–

art. 34 şi 35 din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998.

(3)

Pe data de 1 ianuarie 2011 se abrogă dispozițiile Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 37 din 26 aprilie 1976, cu modificările ulterioare.

Notă

Reproducem mai jos prevederile art. II, III şi IV din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 53/2003 - Codul muncii şi care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

Art. II. - (1) Contractele colective de muncă şi actele adiționale încheiate în intervalul de la data intrării în vigoare a prezentei legi şi până la 31 decembrie 2011 nu pot prevedea o durată de valabilitate care să depăşească 31 decembrie 2011. După această dată, contractele colective de muncă şi actele adiționale se vor încheia pe durate stabilite prin legea specială.

(2) Contractele colective de muncă în aplicare la data intrării în vigoare a prezentei legi îşi produc efectele până la data expirării termenului pentru care au fost încheiate.

Art. III. - La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

–

art. 23 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, cu modificările şi completările ulterioare;

–

art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. IV. - Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Toate drepturile rezervate © 2021 - **iLegis** - SC CTCE SA